JURNALUL® S.F.

Nr.11 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Doru PRUTEANU

Cristian LĂZĂRESCU

Michel JEURY

Serge BRUSSOLO

Börje CRONA

Liviu RADU

Mircea OPRIŢĂ

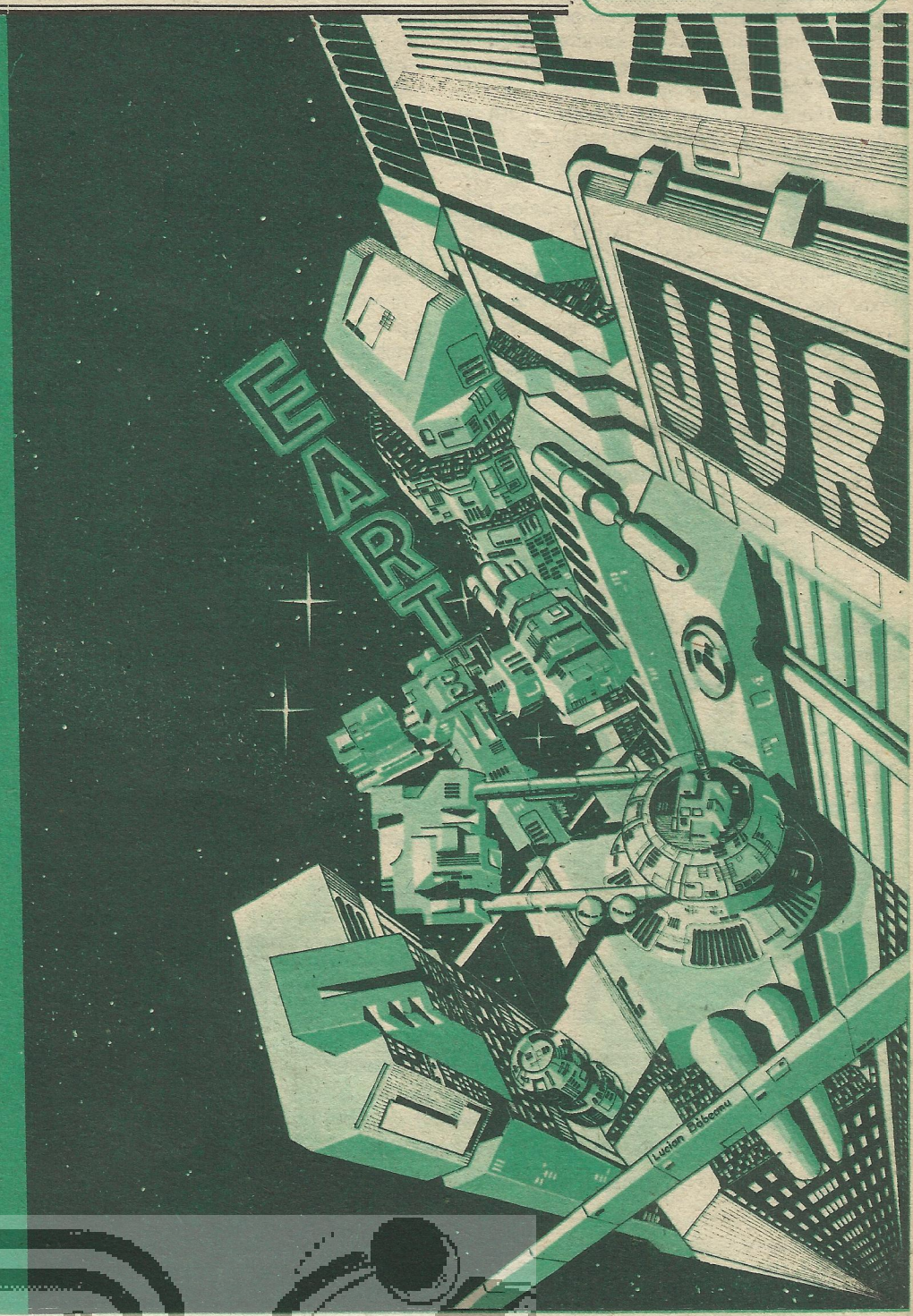

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

CENACLUL „SEGRA“

Cenaclul S.F. „Segra“ s-a constituit în seara zilei de joi 12.12.1985, într-o şedinţă a cenaclului literar „Balada“ din Slatina. Ca membri fondatori au figurat 11 iubitori ai genului dintre care amintim: Marian Deaconu, Georgeta şi Ştefan Perju, Daniel Ilieş.

Şedinţele săptămînale se desfăşurau în comun cu cenaclul „Balada“, la Casa de Cultură a Municipiului Slatina. Începînd cu data de 6.03.1986, cenaclul îşi strînge rîndurile şi îşi ţine separat şedinţele în recent inaugurată „Casa Tineretului“. Activitatea membrilor primei generaţii care a format cenaclul s-a concretizat în realizarea fazinului MÎINE, fanzin ce cuprinde schiţe, povestiri, grafică, traduceri.

La realizarea fanzinului cea mai mare contribuţie şi-a adus-o Marian Deaconu, un talentat grafician care îşi continuă această activitate colaborînd cu reviste ca „Magazin“ şi „Strict-secret“.

Din 1987 în cenaclu apar tineri creatori şi fani ca: Băloi Madi, Burtică Florina, Luminiţa şi Nicolae Tiţa, Viorel Cojocaru.

Activitatea cenaclului a cuprins prezentări de texte, discuţii pe marginea acestora, audiţii de muzică electronică şi vizionări de filme S.F..

Pe 01.04.1990 în cadrul unei şedinţe s-a hotărît constituirea „Societăţii creatorilor de S.F. Segra“ cu personalitate juridică şi statut, înregistrată la Tribunalul Judeţean Olt.

La şedinţă au participat 20 de membrii şi prin vot s-a stabilit conducerea societăţii astfel:

– preşedinte – Marian Deaconu
– vicepreşedinte – Dan Georgescu
– secretar – Cristian Bircea

Societatea „Segra“ a avut la înfiinţare ca membrii onorifici pe domnii Dan Ursuleanu şi Michael Szamet (Germania) un prieten al cenaclului care a întreţinut o corespondenţă susţinută cu conducerea lui, trimiţînd şi cîteva publicaţii şi cărţi S.F. ale scriitorilor din fosta R.D.G.

Aria de preocupări şi discuţii a membrilor cenaclului s-a lărgit încluzînd subiecte precum yoga, filozofie indiană, religie, mituri etc.

Membrii cenaclului au organizat întîlniri cu cenacliştii din Craiova (H. COANDĂ) şi Caracal (ZAMOLXIS).

În 1988 o delegaţie a cenaclului a participat la zilele cenaclului „H. Coandă“ din Craiova, unde Marian Deaconu a expus lucrări în cadrul expoziţiei de grafică şi pictură S.F..

Componenţa actuală a Cenaclului cuprinde o serie de tineri şi talentaţi creatori: Rădulescu Mihaela, Popescu Felicia, Filip Cornel, Dorin Iorga, care încearcă să îşi facă loc în peisajul publicistic S.F. actual.

Cenaclul a reuşit editarea unei reviste intitulată S.F. SEGRA MAGAZIN, apărută în 1990, o revistă interesantă ce cuprinde proză S.F., poezie, articole de popularizare, grafică, enigmistică, umor.

„SEGRA“ este membru fondator al FNTSF-ului.

O parte din membrii cenaclului au publicat cîteva lucrări în reviste locale, precum Jurnalul de Slatina, Anotimp Magazin, Alutus.

Şedinţele de cenaclu se ţin săptămînal în ziua de marţi, între orele 18,00 – 20,00 în localul bibliotecii din cadrul Casei Tineretului (Fundaţia pentru Tineret) Slatina.

JURNALUL S.F. SE PREZINTĂ

M-am născut în Braşov, la data de 27 martie 1952 şi ca orice Berbec, Dragon, Alun ce se respectă îmi place: Lupta, Noul şi Magicul.

După terminarea facultăţii TCM, din Institutul Politehnic Bucureşti şi după efectuarea unui stagiu scurt, dar foarte „instructiv“ ca profesor de liceu, am revenit în facultate, de data asta ca asistent universitar la catedra de **Tehnologia materialelor şi sudură.** În decursul celor 14 ani de muncă am încercat – şi de cele mai multe ori am şi reuşit – să construiesc o serie de instalaţii şi echipamente specifice tehnologiilor neconvenţionale şi pe care le-am botezat: DEMARO 01, 02 şi MAGNETOFORM echipamente de deformare plastică prin impuls, ELOSAR, PULSARC şi ROTARC pentru controlul electromagnetic computeri-

zat al arcului electric la operaţiile speciale de sudare, SEIMA 100, MICROSEIMA echipamente de sudare cu energie înmagazintă, SCAF sistem de citire computerizată a radiografiilor şi aşa mai departe. O adevărată familie, o colecţie de încercări în care mintea şi mînă s-au corelat pentru a da naştere şi nume fiindcă – odată cu o serie neaşteptată de fenomene paranormale la care am fost martor şi care m-au convins că mai este CEVA – am pătruns într-un univers al cunoaşterii în care **experienţa Ştiinţifică doreşte să se întîlnească armonic cu Metafizica.**

Cea mai „importantă“ descoperire de pînă acum o consider STRUCTURA DE AUR din spaţiul tridimensional şi generalizarea n-dimensională a conceptului de secţiune de aur.

Florin MUNTEANU

ULTIMA ORĂ

❒ A apărut numărul 10 din colecţia „Nautilus“ a Editurii Nemira. Cu numai 250 de lei puteţi cumpăra versiunea integrală şi necenzurată a celebrului roman al fraţilor Strugaţki: „Picnic la marginea drumului“.

❒ Iată că cei pe care ne-am obişnuit să-i considerăm ca făcînd parte din tagma sefiştilor mai „calcă pe de lături“: în vreme ce **Aurel Manole** - premiat la Eurconul din '91 - se apucă să ilustreze cărţi pentru copii - „Gărgăriţa călătoare“ de Camelia Stănescu & Carmen Pakomi; 196 lei; 118 pag.; Editura Ion Crangă - **Leonard** Oprea a scos la Editura Nemira un nou (de fapt primul) roman mainstream.

❒ Una dintre primele reviste de după revoluţie a fost „StarTrafic“ care - am crezut noi - a sucombat după numărul dublu 2-3. Recent am aflat însă că revista nu numai că a continuat să apară, dar are şi un neaşteptat succes: DINCOLO, adică la prietenii noştri bulgari întrucît apare exclusiv în limba bulgară şi se vinde tot aşa! Să mai spună cineva să SF-ul românesc nu se caută!

❒ Cenaclul „V. Papilian“ anunţă prelungirea datei de primire a materialelor pentru concurs pînă la 15.03.a.c. data poştei.

❒ Rugăm cititorii să trimită notele pentru concurs **după publicarea integrală a lucrărilor** - menţionăm că pînă la data de 27 februarie a.c. am primit 180 de texte dintre care au fost reţinute 32. Lucrările nedactilografiate nu au fost luate în consideraţie.

❒ Pentru a nu influenţa obiectivitatea cititorilor (prieteni, vecini, rude, duşmani, pe perioada publicării materialelor din concurs poşta redacţiei se întrerupe.

❒ Cenaclul Quasar din Iaşi a împlinit 14 ani de la înfiinţare.Pe 9 martie, Dan MERIŞCA, liderul cenaclului, ar fi împlinit 36 de ani.

Mică publicitate

❒ Marius STOICA str. 1 Decembrie 1918, nr. 12, bl. 503A, Braşov doreşte să-şi completeze „Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice“.

❒ Cătălin Florin DOGARU str. Piteşti nr. 11, Slatina, judeţul Olt oferă la schimb, sau contra cost cartea „Oraşul şi stelele“ şi colecţia Nemira numerele 4-9; doreşte să corespondeze cu fani din întreaga ţară.

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

Colegiul de redacţie:
Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Marius ALECU, Costel BABOŞ, Lucian BĂBEANU, Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Ştefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuţ IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELEŞCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti
tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Coperta de: Lucian BĂBEANU

Teme şi motive SF

BETELGEUSE: stea roşiatică variabilă, situată în constelaţia Orion, la circa 650 ani lumină de Soare; mărime între 0,4 şi 1,3; O; între 730 – 1.000 diametre solare. În povestirea lui WILLIAM TENN – „Podul Betelgeux" şi locuitorii uneia dintre planetele acestui sistem, asemănători unor melci uriaşi, reeditează la sosirea lor pe Pămînt momentul întîlnirii exploratorilor cu populaţiile primitive ale Americii, Oceaniei sau Africii, rolul primitivilor revenind de astă dată pămîntenilor.

BIOCIBERNETICĂ: ramură a ciberneticii, care studiază procesele biologice ca manifestări ale unor sisteme informaţionale. Moduri de abordare S.F.: ISAC ASOMOV – ciclul „Robots", DEAN KOONTZ – „Demon Seed", MARTIN CAIDIN – „Cyborg", CATHERINE L. MOORE – „No Woman Born", CAMIL BACIU – unele povestiri cu roboţi din culegerea „Planeta cubică".

BIONICĂ: ramură a ciberneticii care îşi propune să introducă principiile de funcţionare a sistemelor vii (în special ale creierului) în electronică: DAVID BISCHOFF – „War Games, A.C. CLARKE – „2001" – A Space Odyssey".

BLACK HOLE („Gaură neagră"); obiect ceresc care, datorită cîmpului său gravitaţional foarte intens, atrage irezistibil materia din spaţiul înconjurător (inclusiv lumina); se apreciază că este starea finală a evoluţiei unei stele masive, ale cărei surse de energie termonucleare s-au epuizat. Autorii de S.F. au imaginat şi posibilitatea ca „black hole" să reprezinte un punct de comunicare între universul nostru şi un alt univers, din antimaterie: ALLAN DEAN FOSTER – „Black Hole", sau punctul de atingere a celor două ramuri ale unei „bucle" spaţio-temporale a universului nostru: MURRAY LEINSTER – „Black Galaxy".

BLADE: eroul unei foarte lungi serii de povestiri datorate scriitorului britanic JEFFREY LORD; prin caracteristicile sale serialul se încadrează destul de dificil într-o categorie anumită, elemente de „heroic fantasy" întrepătrunzîndu-se cu „space opera", călătoria în timp, universuri paralele etc., totul asezonat de erotism şi violenţă. Profilul psihologic al eroului este extrem de schematic, încadrîndu-se tipologiei James Bond.

BOLID: vezi „Meteorit".

Mihaela & Cristian IONESCU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director tehnic:
Eustaţiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus Guvir – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:
Horaţiu Olimpiu RĂDULESCU
Ileana ANDREESCU, Antonela IVAN, Marian BORCA, Dan GROZA, Sorin PÎNZARU, Ovidiu RISTEA, Marius GROZA, Sorin STOIAN

Corectură:
Neguţa SEGĂRCEANU, Corina ROMAN, Eufimia MĂGUREANU, Cristina VASILE

Montaj offset:
Daniela ŢOŢAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor

JURNALUL ®

Director:
Dan DIACONESCU

Redactor şef:
Marius TUCĂ

RESTUL Romanului

Cred că-l cunosc pe Constantin Cozmiuc. L-am văzut de cîteva ori, probabil ne-am şi salutat, probabil că l-am şi vorbit/ scris de rău – dar cu cine n-am făcut-o? – ba mi-aduc aminte cu cît entuziasm m-am lansat într-o dorită continuare a unui mic scandal început de un jurnalist ieşean care, dînd peste dactilograma prozei timişoreanului proaspăt premiat cu „absolutul naţional" pentru nuvelă, i-a tras o cercetare gramaticală exagerată pe ici-colo, însă corectă în ansamblu. Nuvelistul ori stătea rău de tot cu ştiinţa folosirii limbii scrise ori nu avusese timp să-şi corecteze manuscrisul. Am văzut şi scrisoarea de protest a autorului comentat înainte de publicare – amicii de la **Quasar** ştiau totul, dacă nu cumva erau chiar în dosul cumplitei maşinaţiuni! – şi-am produs vreo două pagini cu probleme de principiu (adică: putem imagina un romancier – nume care omoară acordul, pune liniuţe aiurea sau nu le pune deloc etc?). Scandalul a murit aici: un text publicat, două replici în manuscris, o dojeneală în **Almanahul Anticipaţia**. Se spune că dojenitorul avea destulă putere pentru a dispune eficient închiderea afacerii.

Este o modă şi asta: să pretinzi că o carte a fost obstrucţionată, interzisă, că este antitotalitară, că a circulat clandestin ş.a.m.d. **Rebeliune în cosmos** nici nu începe bine că se şi laudă aşa. În 1987, „manuscrisul conţinînd o poveste antidictatorială nu a reuşit să înşele ochiul «vigilent» al cenzorilor culturali. Mai ales că propunerea venea din partea Editurii Tehnice!" (p.4.) Las pe seama altora descifrarea aluziei, dar ştiu că nu-i tocmai onestă. Tot pe-acolo, povestea odată C. T. Popescu, un personaj important se mira mustrător: „Cu chestii **de-astea** îmi vii, domnule?!".

Aceeaşi prezentare mă iartă de obligaţia prezentării subiectului. Rezumatul e gata făcut: „Pe o planetă din Galaxie, Khan Borr, prototipul clasic al dictatorului, încearcă să sugrume mecanismele democraţiei cu ajutorul informaticii, mai exact, al controlului unic, discreţionar al circulaţiei informaţiilor. Delirul paranoic al celui care visează să devină stăpînul absolut la Galaxiei va fi, însă, neantizat de apărătorii dreptăţii, libertăţii, într-un cuvînt, al raţiunii". (p.5).

Pe planeta Ter Ra, una cu o civilizaţie insuficient dezvoltată pentru a putea pofti să intre în Organizaţia Căii Lactee, se-ntîmplă să se afle doi cercetători ai „istoriei contemporane a galaxiei noastre". „Primul este universitar şi anume un profesor de istorie, ieşit de-acum la pensie iar al doilea un inginer, încă tînăr, dar cu o gîndire matură. Vîrstnicul este mai mult preocupat de problemele paleoastronautice şi a luat parte la reuniuni ştiinţifice pe această temă.../.../ Al doilea, inginerul, este un om cu preocupări multilaterale". (p.7) Ei bine, dumnealor – autori amatori de anticipaţie – vor să scrie un roman social şi obţin „un fel de cronică galactică". Influenţele pe care le suportă sînt diverse şi vin dinspre computerul inginerului, conectat la reţeaua galactică, apoi dinspre vizitatorul extraterestru Rafael Pardes şi de la vreo cinci femei („cei doi autori nu sînt decît doi băieţi, sensibili la farmecele acestora"), dar ce iese din încercarea lor trece la controlul prin criteriul contactului cu evenimentul – „aşa că tu, frăţioare, nu depăşeşti în carte rolul tău real" – şi, judecîndu-l valoric, e „acceptabil". („Cred că s-au descurcat acceptabil, deşi le pot reproşa că au introdus în carte prea multe personaje, îngreunînd astfel lectura. Totuşi, cu bunăvoinţă, textul poate fi citit şi înţeles." –p.8).

Faţă de atîta modestie autocritică, oare ce-ar mai fi de spus? În realitate, şi nu aşa cum mă învaţă să citesc secvenţa aceea introductivă ce se reţine din **Rebeliune în cosmos** este etajarea istorisirii. După rezumatul subiectului – un adevărat masacru, găsesc – se află prologul de prezentare, o jucărie textualistă; mai apoi, cei doi Pardes lecturează amabili cele „cîteva fragmente" aduse de pe Ter Ra, explicîndu-şi unul altuia cuvintele necunoscute; sînt nişte „note de lucru" şi, în fine, textul propriu-zis, cu secvenţele sale mai mult dialogate la început şi normal epice în continuare, ca şi cu bucăţele de scenariu distinct marcate. La prima lectură mi s-a părut chiar că, după „notele de lucru" povestea ar fi fost redactată chiar de fraţii receptori, ceea ce ar fi adăugat un nivel suplimentar, dar e numai o **idee**. Este însă clar efortul de structurare, măcar că, după atîtea ascunzişuri „povestea antidictatorială" nu mai lasă autorilor meritul **rezistenţei**. Dar ea, povestea adică, merita să fie întinsă tocmai în zonă **povestită**. Dacă admit că am de-a face cu doar „cîteva fragmente" şi nu cu un moft actorial, e – într-adevăr – „acceptabil". În ce mă priveşte, preferam să citesc romanul rămas pe Ter Ra, mai ales cînd în el se conserva ceea ce ştiam despre felul de a spune al dlui Constantin Cozmiuc. La textele sale anterioare, în afară de pretextul întîmplării cu manuscrisul premiat, îmi amintesc maniera expresivă simpatic – ironică dispărută aici şi înlocuită cu ceva bătrîncios şi cam greoi în materie stilistică. /Pînă la urmă, aceasta se poate pune, ca multe alte defecţiuni, pe seama compromisului. Un text colectiv, cu autori dintre cei care nu acceptă să facă figuraţie copistică, se poate redacta numai prin negociere. Rezultatul este **totdeauna** pierderea de originalitate. /În plus, mai mult decît agreabilul zicerii, în originalul rămas pe Ter Ra vor fi fost mai multe amănunte, aşa ca să facă de tot hazul amintitul rezumat, unul care, din păcate, ne spune că schematismul stă – în cele vreo sute de pagini de „fragmente" – la el acasă. Pentru că, dacă sînteţi de acord, construcţia eroilor n-ar fi putut rămîne aşa evident antitetică, iar rezolvările de probleme narative ne-ar fi scutit de **deghizate deus ex machina**. Pînă una-alta, **Rebeliune în cosmos** este o schiţă bunişoară pentru un roman serios. Şi asta mă deranjează, nici nu vă imaginaţi cît!

Doru PRUTEANU ✍

Poarta

De unde și cînd apăruse în orășel, nu știa nimeni. Își cumpărase o vilă în stil tradițional, englezesc, îmbrăcată în iederă de sus pînă jos și cu o grădină ca-n basme. Umbla vorba că o plătise cu bani cash și toată lumea se întreba, de unde dracu' avea acest moșulică atîția bani.

În rarele ocazii cînd putea fi văzut pe stradă, arăta obosit, de parcă nu dormise niciodată, iar hainele de pe el, erau mai mult decît modeste, veșnic șifonate. În schimb, un amănunt îți sărea imediat în ochi: privirea. Nu făcea cîtuși de puțin notă comună cu restul aspectului exterior. Parcă-i fusese implantată cu de-a sila.

Pe nesimțite, în jurul bătrînului se lăsase o atmosferă grea, încărcată, plină de enigme. Asta vedeau toți în el: un mister de care nu te poți apropia. Cu toate acestea, el nu făcuse nimic deosebit. Nu vorbea cu nimeni, evita pe oricine, dar ăsta nu era un lucru ieșit din comun. Ceea ce-i intriga pe cei mai mulți din concitadinii săi, era plăcuța de la intrarea în vilă: „HOKIO – INVENTATOR".

Cuvîntul „inventator" îl făcuse pe mulți să-și iasă din sărite. Auzi, inventator! Trecuseră doi ani și ce inventase? Nimic. Lucra la vreo invenție? Nu. Lumea se așteptase să vadă vreo mașinărie complicată sau măcar să audă un zgomot de motor, de polizor, o lovitură de ciocan, orice. Dar nimeni nu auzise și nu văzuse nimic; Ce fel de inventator mai era și ăsta? Și mai avea și o groază de bani, încît să-și permită cumpărarea unei vile atît de luxoasă.

Unii au încercat să-l spioneze, așteptînd ore în șir ascunși prin grădinile vecine. Dar mare lucru de văzut, nu era. O singură oră pe zi, între orele șase și șapte seara, bătrînul putea fi văzut practicînd Yoga sub un capac. Atît. Asta era cam tot ce se știa despre el.

Și iată că într-o bună zi evenimentul se produse. Nu trecuse nici un sfert de oră de cînd bătrînul chemase la el un tînăr ziarist și orășelul explodase pur și simplu. Toată mass-media locală nu comenta altceva, decît neașteptatul eveniment.

Cînd ziaristul dădu să bată la ușă, bătrînelul îi deschise, ca și cum ar fi intuit prezența lui, și-l invită înăuntru.

– Știu că toată lumea arde de nerăbdare să afle de ce te-am chemat dar am să te rog să nu întrebi nimic. Îți voi spune eu tot ce trebuie să știi. Vino. Îl conduse jos, la subsol. Intrară într-o cameră scundă, în care tot mobilierul era format dintr-un scaun, o masă și o oglindă înaltă. Pe masă zăceau în dezordine niște hîrtii.

– Am descoperit o poartă.

– Ce fel de poartă? întreabă reținut tînărul.

Fără să-i răspundă, bătrînul trase scaunul în fața oglinzii. Se așeză și începu să privească în oglindă.

– Vino în spatele meu și spune-mi ce vezi?

Ziaristul se apropie grijuliu și privi pe deasupra bătrînului. Dincolo, se vedea bineînțeles tot ce era în cameră: masa, scaunul, hîrtiile, numai un singur amănunt nu părea în ordine: în spatele bătrînului din oglindă nu se afla nimeni.

Cauciucurile se prelingeau silențios pe asfaltul ca-n palmă. Se apropia ieșirea din oraș, iar odată cu aceasta și ultimii stîlpi de iluminat. Banda de vopsea reflectorizantă se întindea frumos peste șoseaua înghițită de întunericul nopții.

Ieși din oraș. Dădu muzica puțin mai tare, deschise geamul mașinii și își încărcă puternic plămînii cu aerul răcoros al nopții. La cîteva sute de metri în față, slab conturat în lumina farurilor, se zărea un pod peste vadul unui rîu. Se uită la ceas. „Mda, de la pod pînă la mine în pat, mai fac exact optsprezece minute. La ora asta, cred că Dora doarme ca un ...".

Piciorul îi sări brusc pe frînă. La mijlocul podului, banda reflectorizantă dispărea brusc, în întuneric. Cauciucurile urlară infernal, anihilînd total cei 120 km pe oră, cu care alerga mașina.

„Ce dracu' mai e și asta?..." Se dădu jos și merse cîțiva metri pînă la ruptură. Jos se vedea apa neagră ca smoala, curgînd liniștită. Privi contrariat la capetele atîrnate în aer ale podului: lipseau vreo cinci metri. Părea mai degrabă o dislocare făcută cu bună știință, decît o prăbușire a respectivei porțiuni.

„Ce naiba, s-a jucat cineva cu o drujbă pe aici?". Se întoarse și privi înapoi. Nu era nici un indicator care să avertizeze că podul ar fi fost în reparații.

„Am impresia că drumurile astea sînt administrate de firma „Hilton". De fapt, nu contează. Asta e simplu de aflat. Oricine ar fi, îi ușurez de toate fondurile pentru asigurări, Țîmpiții!". Se întoarse la mașină, urcă și trase nervos portiera. Porni motorul, băgă în marșarier și se opri. Din sens opus venea un TIR. Coborî repede și începu să dea din mîini.

„E nebun? Nu vede că podul e rupt?". Tirul se apropie fără să încetinească.„Oprește! Podul e rupt!".

Strigătul îi rămase în gît. Cu un huruit puternic, cu toți caii putere ambalați la maxim, camionul pluti peste ruptură și trecu pe lîngă el ca o furtună.

„Doamne-Dumnezeule! Ce se întîmplă? Sînt beat?..."

Rămase neclintit cîteva minute în șir, cu privirea pierdută. Ameți. Cu pași nesiguri se îndreptă spre marginea podului. „Ce naiba, doar nu sînt copil!". Dădu cu piciorul de două ori în gol. Luă o pietricică și îi dădu drumul. Apa clipoci. Normal. Ca la orice piatră aruncată în apă. „Nu se poate! Cum a trecut TIR-ul? Doamne, cred că sînt nebun. Încerc să-mi explic inexplicabilul și am să înnebunesc de-a binelea".

Se întoarse la mașină. Se așeză în scaun, își aprinse o țigară și trase un fum adînc. Începu să-și frămînte mintea căutînd o idee care să-l scoată din lumea halucinațiilor.

Și brusc, fu inundat total de un nume: „Hokio!" Citise și el incredibilul articol în care un ziarist privise într-o oglindă alături de bătrîn, fără să se vadă. Dacă și aceasta era o invenție a bătrînului? Sigur că da. Asta ar explica și secțiunea perfectă a rupturii podului. Da, dar cum de nu citise nimic despre noua invenție? "Bătrînul e oricum un om misterios și probabil că are motivele lui să nu anunțe încă această invenție... De-abia aștept să încerc senzația asta..."

Porni motorul mîndru de deducția pe care o făcuse. O fracțiune de secundă îi săgetă îndoiala. Dar imaginea camionului îi spulberă orice urmă de îndoială. Mașina țîșni ca un trăsnet, parcurgînd rapid cei cîțiva metri care mai erau pînă la marginea brezei, apoi, cu un bufnet asurzitor, se prăvăli strivindu-se de stîncile aflate pe fundul rîului.

A doua zi dimineașa, cinci echipaje de poliție se aflau la fața locului. Cu o automacara ridicaseră ceea ce mai rămăsese dintr-o mașină „Porsche" și identificaseră cadavrul: Eric Smithson, 42 ani, director comercial al firmei "Spott". O comisie de criminalistică sosită la fața locului, începu imediat cercetările. Rezultatul autopsiei executate rapid într-un autolaborator specializat, arăta clar că decedatul nu consumase băuturi alcoolice și nu prezenta urme de agresiuni fizice. Singurele vătămări corporale erau, bineînțeles, cele datorate prăbușirii mașinii.

Aceste rezultate, corelate cu măsurătorile de teren efectuate de cei de la Poliția rutieră, au dus la concluzia că singura ipoteză care putea fi înaintată, era aceea a unei sinucideri.

Depistat cîteva ore mai tîrziu, șoferul unui TIR care trecuse pe acolo în noaptea accidentului, a declarat că exact la intrare pe pod era cu privirea în sus, întrucît sorbea dîntr-o cutie de bere. A observat într-adevăr o mașină „Porsche" cu un individ, dar a observat-o în oglinda retrovizoare, deci după ce trecuse de ea.

– „Dacă era podul rupt?... De vreme ce am trecut...".

Aceasta era marea problemă pe care trebuiau să o rezolve acum cei de la criminalistică: ruptura.

În noaptea următoare, lîngă avertizoarele lăsate de poliție pentru a bloca accesul pe pod, opri o mașină. Din ea coborî un bătrîn, ușor încovoiat. Ajuns lîngă ruptură, se lăsă în genunchi și începu să ruleze o fotografie imensă, lungă de peste cinci metri, dezvelind podul intact, cum fusese acolo dintotdeauna.

Trecuse mai bine de o săptămînă de cînd se derulase tragicul eveniment și agitația din oraș crescuse în mod simțitor. Una din personalitățile orășelului, decedase în niște împrejurări foarte stranii.

Vestea că bătrînul Hokio l-a contractat din nou pe tînărul ziarist, căruia îi încredințase știrea primei sale descoperiri, a trecut aproape neobservată.

Cu toate acestea, tînărul ajunse într-un suflet la vila bătrînului.

– Știi că nu trebuie să-mi pui întrebări. Azi vei înțelege mai bine cele ce ți-am arătat data trecută. Vino.

Coboară din nou în camera acea scundă, care ziaristului i se păru neschimbată.

– Nu am să-ți explic în ce constă, concret, invenția mea. E pusă pe hîrtie, oricum. Tot ce ai de făcut este să descrii cît mai exact ceea ce îți voi arăta acum.

Îți trase din nou scaunul în fața oglinzii și se așeză.Tînărul ardea de nerăbdare să mai asiste odată la neobișnuitul fenomen, la care fusese martore data trecută. Dar bărbatul nu se grăbea să-l cheme. Privea în oglindă foarte atent, părînd a căuta ceva anume. Într-un tîrziu îi făcu semn să se apropie.

Ziaristul începură să-i tremure picioarele de emoție.

Veni în spatele bătrînului încet și privi. Ochii i se dilatară brusc. În spatele bătrînului din oglindă se afla cineva, dar nu el. Cineva foarte cunoscut, a cărui fotografic fusese pînă nu demult pe prima pagină a tuturor ziarelor: Eric Smithson, zîmbindu-i prostește...

Dan RAIHERT

Daniel ZAHARIA

Dar castraveţi?!

Măi să fie! Oi fi venit eu numai de cîteva ore în orăşelul ăsta, dar să mă fi bătut cu furtunul robotului vecinului cumnatului fratelui meu, şi tot nu vă credeam dacă-mi spuneaţi că ăştia au o piscină atît de mare. Păi da, că încape tot oraşul, cu android, cu purcel, cu tot. Şi la urma, urmei la ei nu sînt decît 36° C noaptea, nu ca la noi. Provincialii! Numai nu cumva afară să fie vopsite coldcelulele şi înăuntru să fie cybosconxul.

Ce vă spuneam! Lume multă, de toate culorile şi sexele, mai puţin hertzonii care trăiesc pe baza unui ciclu rapid al apei în corp şi care provoacă numeroase boli de culoare, dacă eşti alb te trezeşti cu acnee vulgară, dacă eşti roz îţi face cadou o psoriazis, roşul primeşte eczemă, albastrul scabia, ş.a.md. Dubioasă chestie! Parc-ar fi parada modei. Şi poate că, de fapt, nici nu mă interesează că n-am decît o robă albastră, un foliocerat, un tub negru şi nişte canalcovevuri. Eu tot o să mă răcoresc în lichidul ăsta galben-verzui. Mă simt prea bine aici, pentru a-mi păsa de nişte fiinţe atît de zgubilitice şi vorbăreţe.

– Ai auzit că i-a luat doamnei Chandra tot sîngele din rezervor? Cartela pe şase săptămîni.

– Asta-i nimic faţă de tipul care a rămas fără a doua tiroidă. În două ore, primăria o să-i împartă sîngele moştenitorilor.

– Creieri în sus, intestine pe jos, sînge peste tot.

– Dacă-i vedeai faţa, ziceai că-i o roşie spartă.

Înot şi iar înot, dar peste tot aceleaşi discuţii. Nu se mai poate aşa! Cel mai bine ar fi să... Dar ce s-a întîmplat? Apa a început să dispară, bîrfa de asemenea, iar oamenii or să se evapore în curînd. Ce i-o fi speriat de fug în halul ăsta? Trebuie să aflu cine-mi sperie concetăţenii. În mod sigur nu extratereştrii, căci ăia s-au lămurit de mult cîtă atenţie meritäm. Indivizii ăştia mă împiedică să-mi desfăşor cercetările. Peste tot dau numai de ei, fugind spre ieşire sau odihnindu-se în apă cu burta de o culoare dubioasă. Ah! Am călcat pe mîna unui verde! Dar n-o fi din lut, căci am făcut-o piftie! Acum trebuia să-i iasă şi ăstuia oasele prin cap? Cîtă lipsă de respect! Lumea piere şi verdele îşi etalează oasele. Şi mai sînt şi bălţile astea vîscoase de sînge amestecat cu grăsime. Simt că vomit. Dar...

E magnific, fenomenal, miraculos! Ce minte luminată a creat acest minunat soare albastru? Păi aşa ceva e o adevărată operă de artă. Trebuie s-o admir de aproape.Lumina e tot mai puternică! Mă orbeşte. N-o mai pot privi. E îngrozitor! Trebuie să fug. Unde-i ieşirea? La stînga. Ba nu, la dreapta. Trebuie să scap de albastrul ăsta. E copleşitor! Şi nu mă ajută nimeni. Sînt atît de singur. De fapt, sîntem doi. Eu şi ucigaşul albastru. Parcă şi-a înfipt mîinile în beregata mea. Nu mai pot să respir. Să fug, să încerc să mă salvez! Îngrozitor! Poate dacă închid ochii... Ce idiot am putut fi! Ce speranţă deşartă. Nici în fundul pămîntului, nici cu o mie de pleoape n-aş putea scăpa de... De cine, de fapt? De trei lucruri: albastru, albastru şi iar albastru. Dar am ajuns la hotel. Poate aici îmi voi găsi liniştea.

Dar ce înseamnă linişte? O pisică roz, o mobilă verde, o floare albă, o vază galbenă şi un cuţit negru? Dar aşa ceva nu există. Nu, doar pisici albastre, mobilier albastru... Parcă se prăbuşesc pereţii. Înaintează asemeni unui val şi stropi albaştri îmi sfîşie vederea. Tavanul, pereţii, podeaua, vor să mă strivească, strîngîndu-se tot mai mult în jurul patului în care m-am refugiat. Ştiu ce voi face. Perna e destul de groasă, aşa încît mă ascund sub ea şi mai trag peste mine şi roba, o să fie bine. Dar ce căldură m-a cuprins! Mă toropeşte moleşeala asta. Ah, să-mi masez tîmplele, poate-mi trece ameţeala asta. E tot mai întuneric şi mai întunec...

*

Ce lună puternică! Se anunţă o noapte caniculară. Dar... cum? Luna e albastră! Deci, n-am visat? N-a fost doar un coşmar?! Totul e albastru. Dar mai bine să-mi iau roba şi mănuşile şi să văd poate afară...

Chiar şi aici? De ce? Opera cui or fi oasele astea pe care se mai disting mici bucăţi de carne arsă? Să fi fost un atac cu bombe fuzionale al orzilor? Ba nu! Căci încep să văd. Să văd cu adevărat, căci pelicula asta de pe ochi mă făcuse ca să-mi pierd minţile. Fără ea totul e atît de... normal. Ce bucuros o să fie vecinul cînd o să afle. Dar de ce nu răspunde?

– Vin! Vin! – se aude un glas stins.

– Bucură-te, omule, că ai scăpat cu viaţă! N-ai aruncat o privire afară? Dar acum totul va fi ca înainte – încerc să-l lamuresc, revino-ţi.

– Da! – mormăi. Normal de albastru.

– Mai dă-o-ncolo de culoare. Să ştii că totu-i foarte simplu. Pui mîinile pe ochi şi cu mare grijă, după ce freci bine degetele de ochi pentru a prinde pelicula, te vei simţi extraordinar.

– Să încerc, deşi... - mă priveşte disperat vecinul. Aşa... Să apuc cu degetele aceste... dar există... aceste cristale de pe ochi. Extraordinar! Acum pot să văd într-adevăr că am scăpat cu viaţă. Dacă mai întîrziai vreo oră, m-ai fi găsit printre scheletele de-afară, cu oasele rupte după o cădere de la etajul trei. O! Dar trebuie să mă grăbesc. Cine ştie ce gînduri îşi fac prietenii mei. Oricum, îţi mulţumesc – coborî, sărind cîte cinci trepte.

Foarte bine că aleargă. În cinci minute tot oraşul o să mă cunoască drept salvatorul lor. Mă simt atît de ciudat cînd eu, tocmai eu, aduc atîta fericire într-un orăşel de munte.

Cine a reuşit să emită asemenea sunet? Vecinul meu? Dar ce văd?! Falangele mîinillor s-au înnegrit, iar acum... da, scrumul lor se amestecă cu praful drumului.Ce zice?

– Nu mă doare. Dar de ce n-am degete? De ce? Nu-mi place jocul ăsta. Le vreau înapoi! Să pot răsfoi o carte, să pot mîngîia o femeie, să pot strînge...

Ce cuvinte. El spune asta, el care toată viaţa a răsfoit cărţile doar ca să le rupă pozele, n-a mîngîiat decît două femei de-odată, în schimb de strîns a strîns numai blesteme. Ale copiilor, ale părinţilor, ale roboţilor, ale pur... Dar ce aud? Parcă a înnebunit tot oraşul. Şi oamenii pe străzi bălăngănindu-şi braţele ca nişte cioturi.

Adevărul e că începe să-mi fie puţin teamă. Dar acum totul s-a terminat, pot să mă liniştesc. Vă asigur că nu aiurez. Nici nu mă tem pentru soarta mea. N-am păţit şi nimic asemănător cu ce li s-a întîmplat acestor oameni n-o să mi se întîmple. Păi nu mi-am luat mănuşile înainte de a scăpa de cristale? Hmm... Ar fi comic, tocmai eu, recuzitorul şef gdonom, să păţesc aşa ceva. De fapt, vă cred şi eu că nu mă înţelegeţi. De unde era să aflaţi?

Să vedeţi cum s-a întîmplat. Am făcut o cerere către laboratorul biologic care în scurt timp m-a dotat cu un tub negru şi albastra sa pilulă. Apoi, cu a mea inteligenţă, răbdare, cu obiectul muncii şi desigur, cu obişnuita mea meticulozitate, am făcut rost de recuzita necesară pentru spectacolul „Credeam în mînia ta, adică de aproximativ 1,599 de oameni fără degete. Dar... trebuie să nu afle şeful cum m-am descurcat de recuzită, căci atunci o să aibă loc o nouă premieră: „şef pe şef nu se mănîncă, dar şef pe recuziter, da!" Iar asta ar fi altă distracţie.

Dar ce-o să facă dacă-mi cere oameni fără cap, sau fără suflet? Aşa, ca şeful meu, care nu ştie cum să-mi pună muşte-n supă. Dar sună telefonul!

– Da, şefule... Desigur... Am înţeles... Nu mă supăr! Nici nu vreau, nici nu pot. Să trăiţi!

„Şi să ajungeţi măturător supleant în cel mai scurt timp", adaug după ce închid. Ce chestie! Vorbeşti de lup şi măgaru-i la telefon. Mi-a spus scurt: „Spectacolul ăla al tău nu va mai avea loc niciodată. Şi ca să nu zici că-ţi iei salariul de degeaba, fă-mi rost de o sută de dinozauri fără piciorul stîng, de 30 de oameni fără rinichi şi fără pălmîni şi mai ales de 2 kg. de castraveţi. „Pe lîngă asta, mi-a mai spus nişte cuvinte atît de dulci de mi se-nchide gura. Ce vă spuneam eu! Îmi pune bete-n roate. Dinozaurii şi oamenii îi găsesc eu. Dar castraveţii?

Televizorul

În ziua cînd şi-a cumpărat televizorul, nu s-a mai ocupat de nimic altceva decît de instalarea lui. Deoarece locuia singur, n-a avut cu cine discuta în această privinţă. După ce a încercat mai multe variante, s-a decis să-l pună într-un colţ al camerei. De cum intrai pe uşă, dădeai cu ochii de el. Un televizor obişnuit, nici mai frumos, nici mai urît decît altele. Odată rezolvată problema amplasării, s-a ocupat în restul zilei de antenă. A făcut o groază de drumuri pînă la terasă şi înapoi, căutînd tot felul de fleacuri, dar în cele din urmă totul era gata. Se făcuse tîrziu şi era destul de obosit, aşa că a renunţat la programele din seara aceea şi s-a culcat. A adormit privind ecranul mat şi întunecat.

A doua zi, a aşteptat ca pe ghimpi ora cinci după-amiaza. Scăpat de obligaţiile de la servici, a ajuns aproape fugind acasă, a dat de mîncare canarului şi s-a apucat să regleze televizorul. Cînd s-a convins că totul e în ordine, a coborît, dîndu-şi seama că uitase ceva important. S-a întors, urcînd treptele cîte două, ducînd triumfător sub braţ un program de televiziune. Deşi nu îi era foame, şi-a făcut nişte ochiuri. Şi-a aranjat patul, s-a schimbat în pijama şi, în sfîrşit, cu toate treburile terminate, s-a trîntit pe canapea şi a deschis televizorul. În seara aceea s-a culcat tîrziu, după ce văzuse două filme poliţiste de duzină, nişte varietăţi insipide şi cîteva reportaje în direct. Bineînţeles, toate acestea punctate de nelipsitele reclame.

Următoarea zi era sîmbătă şi a descoperit programele non-stop. A stat cu ochii la televizor dimineaţa şi după-masa şi seara, întrerupîndu-se numai pentru a mînca sau pentru nevoile fiziologice. Pe la vreo nouă l-a sunat Michi, întrebîndu-l dacă n-o invită undeva. Era prea absorbit de imaginile din dreptunghiul luminos pentru a putea răspunde ca lumea, şi de aceea prea puţin i-a păsat cînd Michi l-a anunţat, printre lacrimi, că nu vrea să-l mai vadă niciodată şi a trîntit receptorul. Frecîndu-se la ochi, s-a sculat şi, dîrdîind - căldura era tăiată - a privit televizorul. După somnul zbuciumat de pînă atunci, aparatul era în întuneric o prezenţă aproape liniştitoare. S-a întins pînă la el şi l-a deschis. Emisiunile de noapte l-au făcut să dea complet uitării ceea ce văzuse înainte. S-a culcat la şase dimineaţa, sculîndu-se buimac pe înserate.

Săptămînile ce au urmat au trecut destul de lent. Programele nocturne pe care le urmărea îl făceau să se scoale foarte greu dimineaţa. A întîrziat în mai multe rînduri la serviciu, iar de cîteva ori nu s-a mai dus de loc. A abandonat abonamentele la toate periodicele, înnoindu-l numai pe cel de la program. Tot timpul nu făcea nimic altceva decît să aştepte momentul cînd va putea atinge butonul ce elibera imaginile. Într-o dimineaţă a smuls din priză ceasul care tocmai îl deşteptase şi a dat cu el de perete, făcîndu-l zob. S-a hotărît atunci să nu se mai ducă la serviciu. În ziua aceea a trebuit totuşi să dea pe-acolo pentru a-şi strînge lucrurile şi pentru a lua de la un coleg nişte piese de schimb foarte greu de găsit. În drum spre casă şi-a amintit de Michi şi s-a oprit la un telefon public. Pentru a serba împăcarea, a invitat-o la el seara.

A intrat fluierînd, încărcat de cumpărături. După ce şi-a agăţat paltonul în cuier, s-a azvîrlit pe canapea şi a dat drumul televizorului. Nimic. Ecranul alb era însoţit de un fîşîit monoton. A crezut că l-a dereglat din neatenţie, deşi nu-şi amintea cînd. A început să învîrtă şi să apese butoanele. Nimic. A controlat piesă cu piesă. Nimic. După aceea s-a gîndit la antenă. A ajuns gîfîind pe terasă, a privit în jur şi a răsuflat mai liniştit, chiar dacă nu ştia ce se întîmplase. Toate antenele erau scoase. S-a învîrtit o vreme printre postamentele de beton, după care a coborît la administrator. Acesta l-a lămurit că se instala o antenă colectivă şi de aceea fuseseră scoase celelalte. L-a întrerupt, întrebîndu-l cît de mult timp va dura montarea, la care omuleţul chel şi grăsun a dat din umeri şi a mormăit că „mai devreme de mîine, imposibil". L-a lăsat în plata Domnului şi s-a întors, aproape disperat, în apartament. Pe la opt seara a sosit Michi. A făcut ochii mari cînd i-a deschis uşa. „De cînd nu te-ai mai uitat în oglindă?" Intrigat, s-a dus în baie şi nu i-a venit să-şi creadă ochilor. De pe perete se holba la el un tip cu părul unsuros şi vîlvoi, neras de cine ştie cînd, cu cearcăne şi faţa suptă. S-a aranjat pe cît a putut, în timp ce o auzea făcînd remarci deloc măgulitoare în privinţa curăţeniei din apartament. Cum a ieşit, Michi l-a luat în primire întrebîndu-l cum se face că televizorul e singurul lucru curat din tot apartamentul, apoi a continuat zicînd că, după modesta ei părere, pe aici nu se mai aerisise de cel puţin două săptămîni. A mîrîit confuz ceva ce-ar fi putut însemna orice şi, frecîndu-şi cu palma obrajii neraşi, s-a dus în bucătărie. „Are dreptate" îşi zise în sinea lui, privind un gîndac dispărînd sub bufet, „aici e o mizerie crasă". O auzi strigîndu-l şi interesîndu-se ce era cu ceasul ăla zdrobit şi cam de cît timp nu mai hrănise canarul. Tot timpul cît au cinat, ea l-a urmărit pe ascuns, pînă cînd a întrebat-o răstit de ce naiba îl spionează. „Te ştiam... altfel. Te-ai schimbat foarte mult. Dacă te-aş fi întîlnit pe stradă... nu cred că te-aş fi recunoscut". Cînd au terminat masa, a luat repede tacîmurile şi vesela pentru a nu o lăsa să intre în bucătărie. Ideea că ea ar putea vedea mizeria de acolo îl îngreţoşa. Cînd s-a întors în cameră, a găsit-o umblînd la televizor. „Nu" a urlat şi ea s-a întors speriată. A îmbrîncit-o de lîngă televizor şi, aproape mîngîindu-i butoanele, l-a închis. Michi îşi pusese mantoul şi a ţipat că dacă preferă cutia aia în locul ei, n-are decît s-o ţină pînă la capătul zilelor. „Perfect, aşa o să şi fac" a replicat el cu răceală. „În cazul ăsta nu mai avem ce discuta" a încheiat ea şi a ieşit, trîntind uşa. „La dracu", a mormăit privind în urma ei, „la dracu". După care a deschis televizorul şi a reînceput să-i verifice piesele.

A doua zi pe la prînz, antena colectivă era instalată. Pînă cînd n-a văzut toate reluările, n-a ieşit din casă trei zile la rînd. Pe urmă a trebuit să-şi abandoneze sihăstria autoimpusă pentru a scoate ceva bani de la bancă. De atunci a început să iasă numai cînd avea neapărată nevoie. A acoperit ferestrele pentru ca luminile oraşului să nu-l deranjeze în timpul nopţii. S-a obişnuit destul de repede să doarmă ziua şi să stea treaz noaptea, privind film după film. Într-o zi l-a trezit telefonul şi, pentru ca incidentul să nu se mai repete, a tăiat cablul şi a pisat aparatul, răspîndindu-l prin tot apartamentul. Gîndacii din bucătărie se înmulţiseră îngrijorător şi a trebuit, cu toată sila ce i-o provoca ieşitul afară, să-şi procure un insecticid. S-a descotorosit cu aceeaşi ocazie de canarul care începuse să se împută. La întoarcere a zvîrlit pe undeva scrisorile luate de la administrator. Cînd a deschis frigiderul l-a izbit un cumplit iz de alteraţie, drept care a aruncat toate alimentele ce începuseră să mucegăiască, precum şi laptele acrit. Apoi a scos frigiderul din priză. La urma urmei, conservele n-aveau nevoie de frigider şi nici nu mînca el aşa mult. Încetul cu încetul, televizorul ocupîndu-i tot timpul, a ajuns să nu mai aţipească decît spre prînz.

O bătaie îl face să treacă, smulgîndu-l din lumea ceţoasă de pe ecran. Priveşte nemulţumit spre uşă, apoi spre televizorul parcă micşorat şi dă să se cufunde din nou în pernă. Bătaia se reptă, mai insistentă şi mai tare. Decis s-o ignore, măreşte sonorul. Bubuiturile înfundate se accentuează. Acum sînt însoţite şi de strigăte. „Deschideţi vă rog, deschideţi!" Bîjbîie pînă la uşă şi priveşte prin vizor. Nu-şi dă seama cine e. A! Ba da! Administratorul! „Ce dracu o fi vrînd" se întreabă şi dă să se retragă, făcînd cît mai puţin zgomot. Bătăile reîncep, din ce în ce mai tari. Ezită o clipă, apoi se decide. Ăsta n-o să-l lase în pace toată noaptea. Crapă uşa cît îi permite lanţul de siguranţă. Pe trepte, în spatele administratorului, o

femeie răsuflînd greu și cu o mînă încleștată pe piept. Bătrînelul îi caută privirea și nereușind, zice: „Mă scuzați de deranj. Am bătut fiindcă soneria nu merge. Vecina dumneavoastră", bolmojește un nume, „a avut un atac de inimă și m-am gîndit că..." I-o taie scurt. „Nu mă privește. Descurcați-vă" și dă să închidă ușa. Dar moșul a apucat să-și pună piciorul în prag. „Un telefon la Salvare, doar atît..." „la domnule piciorul" amenință el, împingînd zadarnic ușa. „Nu se poate să fiți atît de neomenos, moare femeia..." Undeva în întunericul camerei, televizorul urlă. Moșul pălește. „Ce-a fost asta?" întreabă, începînd să împingă în ușă. „Deschide imediat!" Televizorul urlă din nou și urlă și el, smucind brusc ușa. „Cară-te!" Omul se dă înapoi, palid, și se sprijină pe balustradă. „Du-te la dracu, cu ea cu tot și să nu vă mai prind pe la mine!" După care se întoarce, trîntind și încuind ușa. *În colțul camerei, televizorul a tăcut acum. Se duce și-l îmbrățișează*, aproape plîngînd.

Se trezește cu gura cleioasă. Un țîrîit strident și insuportabil îi sfredelește țeasta. Soneria! Parcă aseară nu mergea! Se năpustește spre ușă, trăgînd pe jos așternutul de pe canapea. Două lovituri cu o șurubelniță culeasă de pe undeva și soneria a tăcut. De-afară se aude vocea lui Michi. „Deschide, știu că ești acolo, te-am auzit!" Tace. Poate ar fi fost mai bine să nu fi distrus soneria. „Degeaba faci pe mutu'. Să știi că nu plec pînă nu-mi deschizi". Nebuna se ține de cuvînt, doar o cunoaște. Trage lanțul de siguranță, deschide yala și broasca și deschide ușa, apărîndu-și fața cu mîna de lumina de pe palier. Abia acum observă cît de mult i-au crescut unghiile. Michi intră împingîndu-l și începe furioasă: „Ascultă, tu..." și se întrerupe privindu-l dezgustată. „Ai înnebunit de tot? Cum ai ajuns în halul ăsta?" Mormăie ceva despre televizor, fără să-și dea prea bine seama ce. „Cum?" „Te rog, nu țipa" adaugă, masîndu-și tîmplele soioase. Fără să coboare tonul, ba dimpotrivă, Michi începe să-l ocărască. Deja n-o mai ascultă. La ora asta trebuie să fie un film. Deschide televizorul, însă Michi se postează între el și ecran. „O să închizi imediat porcăria asta și chiar acum, vii cu mine la un doctor. Trebuie să te tratezi!" „Dă-te la o parte", zice el, „începe filmul". „Tu m-asculți cînd îșl vorbesc? Vii cu mine. Cît despre televizor..." Michi se uită în jur, nehotărîtă, apoi înșfacă o vază grea de cristal. „Nu!" urlă el. Degetele întîlnesc mînerul șurubelniței și, înainte de a-și da seama ce face, o împlîntă în burta femeii. Și încă o dată. Michi scapă vaza, gîlgîie într-un mod ciudat, și deodată sîngele o podidește în valuri pe gură. Se frînge. Acum îi curge și din nas. Lovește cu sălbăticie

Cristian LĂZĂRESCU

corpul nemișcat. Saliva i s-a scurs în barba năclăită. Se apropie scîncind de televizor și îl ia în brațele însîngerate, îi mîngîie ecranul, îl sărută.

De cînd a ucis-o pe Michi, doarme tot mai puțin și mai rău. Cadavrul l-a dus la bucătărie, lăsîndu-l în seama gîndacilor. Nu s-a mai ostenit să spele. Ce rost ar avea? Televizorul e acolo, ca o chemare mută. E parte din el. Cînd nu sînt filme, sînt reportaje. Dar filmele sînt mult mai interesante! L-a mai deranjat odată administratorul pentru chirie, dar a scăpat repede de el, împingîndu-i banii pe sub ușă. În bucătărie, cîteva conserve s-au spart sub presiunea gazelor din interior, dar nu îndrăznește să pătrundă înăuntru. Numai mirosul ce vine de acolo îl scoate din minți. A lăsat televizorul să meargă continuu. Cineva i-a strecurat sub ușă niște hîrtii, dar de mult nu le mai ia în seamă. Sînt prea multe. Nu mai știe cînd doarme și cînd e treaz. Televizorul merge tot timpul. Asta-i principalul. Deschide ochii tulburi și inflamați. Umbre grotești umplu camera. Se sprijină cu greutate pe un cot. Vederiile se risipesc. E întuneric. Numai în colțul camerei, ecranul arde alb, fixîndu-l hipnotic. Se rostogolește pe podea, tăindu-se în conservele răspîndite peste tot. În aer plutește un miros greu, de pămînt și ouă clocite. Mîrîie niște cuvinte - oare cuvinte au fost? - și se tîrăște în trei labe spre televizor, lingîndu-și rana de la mînă. Duhoarea se întețește și aude niște pași șovăielnici în spate. Se întoarce stîngaci, holbîndu-se neîncrezător și vomită. În lumina difuză înaintează spre el, clătinîndu-se, cu mîinile încleștate pe un vătrai, cadavrul acoperit de sînge închegat și putrezit al lui Michi. Dar nu de asta vomită. În orbitele descărnate, în gură, pe sînii mîncați, pe mațele vărsate din burta despicată, foșgăie viermii. Puzderie. O colcăială albicioasă și fremătătoare. Vătraiul se ridică. De-abia atunci începe să urle.

L-au găsit după trei săptămîni. Putoarea infernală ce răzbătea afară făcea de nesuportat aerul. Au spart ușa. În bucătărie era un cadavru complet descompus, pe care mișunau gîndacii, iar în domitor un alt cadavru, intrat în putrefacție. Corpul, sau ceea ce mai putea fi numit corp, avea craniul zdrobit sub forța unei lovituri bestiale, iar pereții camerei erau împroșcați cu sînge și creier putrezit.

Sînge se afla și pe ecranul televizorului care îi privea impasibil din colțul camerei. Era mut, ecranul orb. Nici n-ar fi avut cum să fie altfel. Curentul era tăiat.

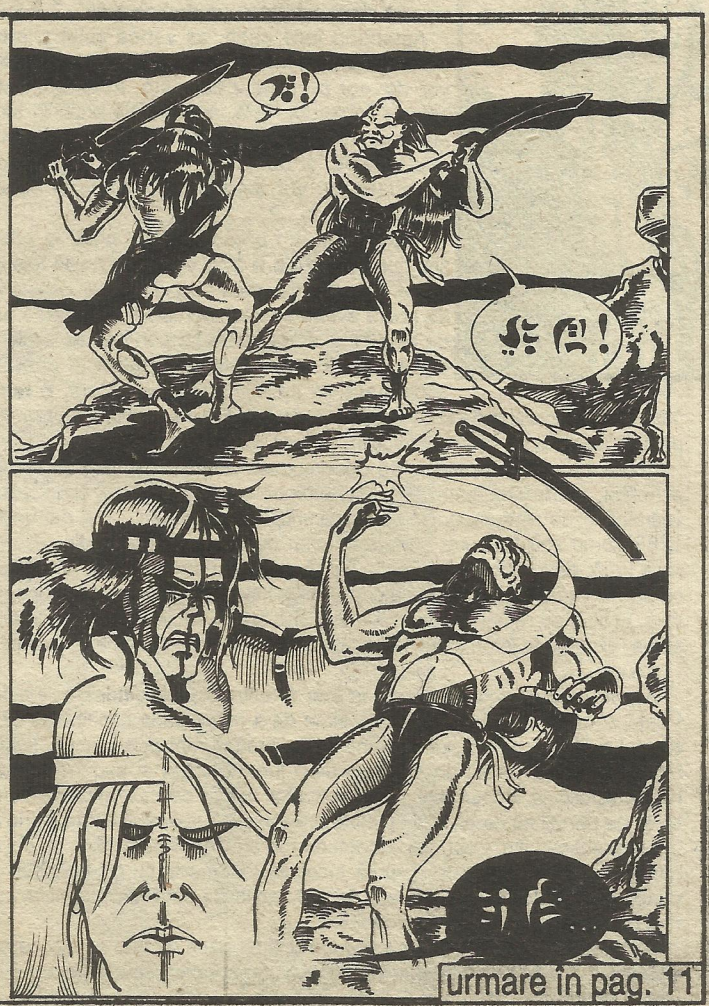

urmare în pag. 11

Biblioteca S.F.

Jean-Pierre Andrevon
Reflexul nopții

Pierre Merlin este un funcționăraș banal și conștiincios, care duce o viață ordonată între birou, apartamentul său singuratic și vizitele din ce în ce mai dese la cimitirul unde Christine, soția sa, este înmormîntată. Împins de tristețe, Pierre se depărtează tot mai mult de cei din jurul său, trăind din și pentru propriile-i amintiri. Iar atunci cînd întîlnește la cimitir un omuleț straniu, care pretinde a fi mag, în ciuda scepticismului, va sfîrși prin a-l plăti pentru ca acesta s-o readucă la viață pe Christine. Dar fericirea pierdută nu mai poate fi regăsită și reîntoarcerea femeii iubite va fi, pentru Pierre, un coșmar oribil...

Acest roman, care a reprezentat una dintre primele încercări ale lui Andrevon în domeniul fantasticului, pleacă de la o idee mai degrabă clasică. Interesul provine, mai mult, din maniera în care autorul a tratat această idee. Exploatînd mai puțin partea romantică a dictonului „dragostea mai puternică decît moartea", Andrevon preferă, din contră, să prezinte un om exasperant de mediocru, care, incapabil de a înfrunta lumea reală, se complace în idealizarea vechii sale vieți de cuplu și se refugiază printre amintiri. Sînt amintiri care, odată reînviate, îi distrug definitiv posibilitatea unei existențe normale.

„Refluxul nopții" este mai mult un studiu psihologic marcat de teroarea pe care Pierre Merlin o trăiește, decît un roman cu strigoi, în care aceștia din urmă ar fi vedetele. De o calitate literară superioară omoloagelor sale anglo-saxone, în frunte cu scrierile lui Stephen King, „Refluxul nopții" dovedește, dacă mai e nevoie, că francezii știu să scrie și proză fantastică de bună calitate.

Traducerea și adaptarea:
Ioana MUNTEANU

Serge Brussolo

Portret de diavol cu melon

(fragment)

Atunci cînd m-am trezit, consistența materialului de sub obrazul meu se schimbase. Țesătura fusese înlocuită imperceptibil cu un plic din piele umană cusută la aceleași dimensiuni. O carne palidă, grasă, cu porii un pic dilatați, care-mi transpira sub ceafă asemeni unui pîntec de femeie pe care te sprijini după ce ai făcut dragoste...

Am întors-o cu dezgust, ca atunci cînd împingi un membru amputat spre incinerator, iar degetele mele au simțit urma unor vechi cicatrici, conturul buricului proeminent, și, mai cu seamă, pilozitatea abundentă, masculină. N-am cutezat s-o azvîrl cu dosul mîinii sau s-o fac să crape cu un șut. Mai era burdușită cu pene sau metamorfoza acționase în profunzime, transformînd perna banală din puf într-un sac de carne umflat de măruntaie și gata să plesnească la cel mai mic șoc?

M-am gîndit că trebuie să mă ridic înainte ca cearceafurile să se schimbe în pupile, iar plapuma într-o limbă gigantică, care să-și apese papilele pe corpul meu... Dar nu! Era absurd, inversiunea schimba numai textura obiectelor, nu și forma. Am trecut în camera vecină, clătinîndu-mă ametit. Așa cum mă așteptam, florile de pe pervazul ferestrei erau acum din aluminiu. În mijlocul camerei, un televizor de carne vineție, împănată cu pete de grăsime, se clătina ușor sub greutatea propriilor viscere în descompunere. Am continuat, împingînd ușa din fața mea, și, timp de o secundă, retina a înregistrat imaginea unei tinere într-un fotoliu, o fată cu corp de pluș dungat, verde crud. Am închis imediat ușa... De această dată, greața și-a pornit sarabanda în pîntecele mele și mi-am dat seama că, dacă aș voma, conținutul stomacului mi-ar împroșca geamul măștii de gaze pe care n-o puteam scoate sub nici un motiv, mi-ar umple gura, nările, mi-ar curge de-a lungul obrajilor, lăsînd dîre murdare... și am închis ochii.

Am înțeles că trebuia să-mi revin. Tot acest spectacol nu era nou, chiar în această dimineață, în Nordul orașului, avusesem ocazia să descopăr un ambuteiaj în care vehiculele de carne aveau ca șoferi ființe din tablă vopsită cu dinți de crom. „Inversiune biologică", explicau broșurile medicale. „Permutații moleculare"... Doar protecția derizorie a măștii mă mai izola de gaz. O zgîrietură, doar o zgîrietură, și nu voi mai fi decît un costum din piele umană căzînd în falduri peste o ființă de pînză, o păpușă de cîrpă într-un costum din epidermă al cărui pantalon, la dungă, poartă sub una din pense revărsarea unei cicatrici de apendicectomie...

Și, mai ales, să nu-mi scot masca, să nu beau, să nu mai mănînc. În tașca prinsă de coapsă, cutia de metal cu seringa prevăzută pentru 12 injecții nutritive, Una pe zi. Să aștept elicopterul cu ajutoare, dacă vine...

Gazul e peste tot, împins de vînt, se răspîndește deasupra orașului în valuri grele. Pe masă, o traistă întredeschisă ca o băltoacă de pînză informă. Degetele scotocesc în căutarea eșantioanelor de păr, piele și pene prelevate de curînd de la diferite cadavre de oameni și animale ce împiedică accesul în hotel. Un porumbel, o pisică, un om. Mîna nu apucă decît un smoc de iarbă vestedă, inversiunea a început deja și penele au devenit frunze de stejar. Curînd, dacă nu sînt atent, mutația se va generaliza și sacul o să-mi pară sculptat în limbul unei frunze uriașe, în timp ce resturile vegetale se vor schimba în bucăți de stofă kaki. Poate atunci va începe și masa să-și piardă consistența la rîndul ei, mai întîi masivitatea și...

Cît despre cadavrele ce umplu aleea care duce la peron, ar fi probabil ușor, aplecîndu-te pe fereastră, să constați că structura lor pare acum atît de apropiată de aceea a asfaltului, încît le poți considera statui ieșite de-a dreptul din atelierul unui sculptor contemporan oarecare. Lampadarul, dimpotrivă...

Cînd gazul, purtat de vînt a început să invadeze orașul, asemeni epavei enorme a unui nor naufragiind, primele atinse au fost păsările. Atunci a început să plouă pe străzi cu porumbei de plumb, pescărușI de crom, metamorfozați în plin zbor, zdrobind ferestrele, spărgînd acoperișul mașinilor, săpînd găuri însîngerate în mulțime cu șuier de bombe sau vînători în picaj, înainte de a se întinde pe asfalt pierzîndu-și, dintr-o dată, magnifica aparență, de trofee, de statui hiper-realiste, schimbîndu-se, sub forța impactului, în deșeuri metalice informe, căzute din cer...

Puțin mai tîrziu, după-amiaza, o aversă cu picături dese s-a transformat progresiv într-o ploaie de cerneală roșie de neșters, și plimbăreții inconștienți, pe care o curiozitate tîmpită îi împinsese afară din apartamentele lor, s-au întors cu fețele tatuate de dîre purpurii refractare la orice detergent. Săpun, perle, diverși dizolvanți, nu au putut da de capăt acestor neașteptate picturi de război. Pînă seara au putut fi văzute femei cu fețele striate de dungi însîngerate asaltînd raioanele de frumusețe din farmacii. Ca și cum orașul s-ar fi umplut brusc cu accidentați bîntuind în căutarea unui spital fantomă. Seara, furtuna a năvălit asupra orașului, și de această dată fiecare picătură s-a schimbat într-o bucată de oțel dur. O adevărată mitralieră a ciuruit acoperișurile, fațadele, ricoșînd cu țiuit de glonț pe beton, perforînd jaluzele, uși, cărămidă, cu aceeași putere ca a unui proiectil blindat tras de un Magnum 44, de douăsprezece miliarde de Magnum 44 ascunse în spatele norilor. Pe autostradă vehiculele s-au îngrămădit puțin cîte puțin unele în altele, ciopîrțite de salvă. Imediat după aceea, aversa a luat înfățișarea unei ploi de ciment cu priză rapidă și cîteva animale au pierit sufocate, ca și un bătrîn blocat în mijlocul unui parc în scaunul cu rotile... Metamorfoză capricioasă, fără logică. Căutînd bine s-ar putea găsi la Arsenal cîteva cutii de muniții bizar golite de cartușe, dar pline cu apă de ploaie, la fel ar fi cu sacii de ciment sau... Dar ce importanță are, la urma urmei?

Era asemeni unui război ciudat, în care produsele elaborate de om ar vrea să-l contamineze, să înfrîngă natura, ca și cum natura ar vrea prin aceleași mijloace să distrugă orice materie provenind dintr-o operație de prelucrare oarecare. Două regnuri înfruntîndu-se într-o luptă curioasă de contaminări reciproce și antitetice...

Nu pot decît să aștept. Lipindu-mi fruntea de geam, văd stația PECO, și pe Henri, așa cum a înțepenit de-acum trei zile, cu un pneu în mînă. Un pneu roz și păros, care ondulează uneori în vînt, pe cînd Henri a luat un aspect frumos de cauciuc negru, nou, solid. Și mă întreb, dacă înarmîndu-mă cu o daltă și tăind bucăți mari din spatele lui ce miroase acum a latex, a cauciuc, aș putea regăsi acea schijă de mortier-moștenire dintr-un recent război colonial-care, cuibărindu-se în apropierea coloanei vertebrale și-a dotat ținta vie cu o reformare definitivă. Sau dacă, deschizîndu-i abdomenul scăldat acum într-o substanță anti-derapantă, n-aș descoperi o tumoare elastică, născută dintr-un abuz de băuturi alcoolice. O ciroză de cauciuc, hiper-realistă și total incomprehensibilă...?

Așteptînd încă puțin, aș vedea solul și arborii devenind de beton, de plastic, în timp ce clădirile vor deveni progresiv de nisip, asemeni acelor castele începute, fără încetare de copil în lungul plajelor. Atunci poate orașul va dispare în timpul unei averse, și hotelurile, cazinoul, închisoarea, lichefiate, se vor amesteca într-una și aceeași groapă de noroi...?

Atunci cînd am părăsit tabăra, chiar la primele simptome, unghiile și dinții celor mai multe fete erau din vinilin albastru, roșu sau verde, iar ochelarii lor de soare aveau emailul monturilor mirosind a pastă de dinți cu gust de mere, iar corneea de sticlă afumată degajînd mirosul încurajant al acetonei. Dimineața, la campingul de pe plajă, o femeie însărcinată, aproape de soroc, răscolită de evenimente, născuse prematur o păpușă de celuloid de sex masculin, perfect construită, totuși.

Poate trebuia să te lepezi de orice contact anti-natural? Să ne aruncăm ochelarii, să ne smulgem din gingii plombele, dinții falși, să ne distrugem veșmintele, să alergăm goi în căutarea unui loc încă virgin... Da, dar unde?

Elisabeth și-a fracturat gamba imediat după fuga noastră din tabără. O rană urîtă, deschisă. I-am interzis să se ridice și i-am bandajat imediat rana ca să nu vadă tîșnind din amalgamul mușchilor sfîșiați cele două bucăți de tibie. O tibie de metal cromat, inumană și o arteră secționată; care, în loc de sînge, azvîrlea în jeturi lungi, sacadate, mercur... I-am spus că voi reveni.

Acum...

Acum, cred că mă voi așeza în fața ferestrei ca să pîndesc elicopterul. Poate ar trebui să-mi scot casca înainte de a mi se suda definitiv de oasele craniului. Un miros de putreziciune se infiltrează lent prin mască; acela al tuturor mașinilor ce se descompun de-a lungul străzii și asupra cărora se năpustește deja vîrtejul fosnitor al vulturilor hoitari pe care gazul i-a cruțat, încă. Pe pereții camerei, hîrtia pictată prea expusă soarelui, a sfîrșit prin a se înroși și scoroji. Dar poate că elicopterul n-o să vină. Poate că în fundul unui hangar, cîini înfometați își dispută fuselajul însîngerat cu clămpăniturI zgomotoase ale fălcilor devenite atît de redutabile de cînd sînt garnisite cu un rînd dublu de colți de oțel inoxidabil?

Acum o să mă ridic, o să mă duc la budă, și dacă nu mă piș nici cerneală albastră nici esență de terebentină, încă voi mai putea spune pentru o clipă că am rămas om...

Traducere — I. Bănuță

– Michel JEURY –

NEGATORII

(V)

Cele două sisteme îmi sînt total opuse. De ce au așteptat ca geoprogramarea să atingă apogeul ca să schimbe cursul?

Nael replică cu o convingere departe de cea pe care o simțea cu adevărat.

– Există o lege care cere ca fiecare perioadă istorică să continue pînă la capăt, chiar dacă o face în greșeală, pentru ca o alta să-i succeadă fără haos.

– Ipoteza ta mă interesează.

– Asigur service-ul după vînzare!

– Cumpăr, rosti Vari Golfer.

– Negatorii sînt astfel agenții secreți ai geoprogramării. Prezența lor trebuie să confere o anumită culoare viitoarei societăți. Nu înțeleg încă prea bine rolul lor, dar sînt sigur că au unul... Pe de altă parte, știința geoprogramării în magnitudinea ei ar fi putut obține puterea de a manipula realitatea. Geoprogramatorii au simțit că o epocă se sfîrșește și au hotărît atunci să schimbe direcția. Iar forța de a acționa asupra realității au dat-o Negatorilor!

– Nu, contrazise Vari.

– Mă găseam la mănăstire. Ciinii urmau să mă rupă în bucăți, călugării erau pe punctul de a mă masacra. O pată albă și m-am deșteptat undeva pe teritoriul comunei, prizonier al gărzilor lui Raindi Zaral, fără a fi însă direct amenințat...

– Geoprogramatorii te-au înzestrat deci și pe tine cu această forță?

– Ea există. Poate am reușit cumva.

– În fapt, pata ta albă a durat mai bine de douăzeci și patru de ore. Am anchetat. Cred că înșiși monahii, stăpînii dulăilor, te-au salvat. Au intervenit cu gaze anesteziante...

– Nu am simțit nimic.

– E vorba de un produs foarte eficace și fără efecte secundare, o știi la fel de bine ca și mine. Spre exemplu, gazul geoprogramat GH 11001. Îl cunosc. L-am utilizat. Călugării te-au smuls colților animalelor și pumnilor țăranilor adormind întreaga suflare. O vreme te-au ascuns, iar în timpul nopții te-au transportat la Edjedi.

– Dar de ce?

– Dacă ipoteza ta este exactă – și încep să cred că e – deoarece geoprogramatorii au însărcinat călugării, sau cel puțin pe unii dintre ei, să perpetueze legenda Negației!

– În acest caz, Negatorii constituie întruchiparea unui vechi vis utopic: antiputerea.

– Sînt pregătită să plătesc, lansă Vari. Ca preț pentru teoria ta îți ofer securitatea. Uzina te va apăra atît împotriva comunei cît și a mănăstirii. Și va fi nevoie, chiar împotriva bandei lui Vok Abolitorul. Doresc însă să-ți pun o întrebare...

Vari Golfer ezită. Nael aștepta. Va îndrăzni să-l întrebe dacă este Negator? Știa că femeia avea dubii. Și dacă le formula cu voce tare însemna că el, Nael Wan, ar fi rămas un permanent suspect în Orion, chiar și în Jalberg. Ar fi pierdut ultima speranță de a se integra comunității. Oftă. Nu, fie și dacă nu-i punea întrebarea, îndoiala i se afla în inimă și minte, după cum se afla cuibărită în mîinile și mințile locuitorilor din Orion.

• CONCURS • CONCURS • CON

Fu surprins cînd ea își duse la capăt propoziția.

– Nael. Vom lupta, de se impune, contra Negatorilor. Ești gata să ne sprijini?

Nael studie intrarea în uzină prin vizorul telescopic. O mînă de siluete se adunaseră înaintea punctului de tranzit al Jalbergului, pe terenul vag pe care Vari îl numea „Tabloul". Se întoarse și se așeză alături de tînăra ingineră. Femeia îl privi surîzătoare, plină de încredere... Respiră adînc. Un junghi scurt îi fulgeră pieptul. Jalberg putea deveni un paravan pentru el. Dar să lupți împotriva Negatorilor nu însemna să te opui voinței geoprogramatorilor și să ataci fundamentul civilizației viitoare?

Poate că Negatorii aveau misiunea să frîneze extinderea influenței constelațiilor. Tendințele despotice ale Stelarilor Orionului erau suficient de revelatoare pentru riscurile asumate de umanitate. Geoprogramatorii doriseră să contracareze renașterea feudalismului și a tiraniei printr-o mișcare spirituală, un nihilism nebun și absolut. După trei secole de geoprogramare, planeta ducea lipsă de oameni capabili a zice nu puterii. Oricărei puteri...

Iată faptul important: să știi a spune nu. Era secretul Negatorilor. Rosteau întotdeauna nu pentru a învăța cetățenii constelațiilor, copii pierduți ai geoprogramării, că uneori, trebuiau să știe a spune nu...

Vari zîmbea încă așteptîndu-i răspunsul. Nael gîndi, lucrul cel mai important în viață e să zici nu, la un moment dat. Însă cînd? Vari, cu uzina ei, îi oferea siguranța, lumină, fericire. Dacă refuza toate astea trebuia să plece, să se înfunde în noaptea încărcată de mistere, de durere, și de spaimă...

– Nu!

– Regret. Dar nu te alung, poți în continuare să alegi.

– Îți mulțumesc. Nael știa însă că tocmai acest lucru nu-l mai putea face.

– Ești unul dintre ei, nu-i așa?

Nael se forță să rîdă.

– De ce nu?

O privi – poate pentru ultima oară – cu ochii încărcați de dorință și amar. Ea era frumusețea, speranța, viața. Și totuși urma să o abandoneze.

– Ce vei face?

– Voi pleca.

– Să li te alături?

– Nu știu...

La sudul uzinei, în fața punctului de trecere, se întindea un teren vast, defrișat în mijlocul căruia se ridicau încă buturugi, resturi de zidărie, stîlpi metalici decapitați...

Nael escaladă un grohotiș, ocoli o excavație umplută cu pneuri uzate, se lovi de carcasa unui camion. Mai departe descoperi cadavrul mumificat al unui cal, legat de un țăruș pe jumătate smuls. Într-o baltă noroioasă se zbenguiau cîteva rațe roșiatice. O sperietoare dansa agitată de vînt într-un arbore mort. Un balon spart, de care atîrnau resturi de nacelă, încorona prăvălia unei vînzătoare de flori.

Tînăra oarbă era ajutată de un robot dereglat și ruginit.

Vari denumea firesc „Sfîrșitul Lumii" acest tablou, cu o suprafață de mai bine de un hectar, al cărei autoare era. Realizarea lui necesitase mijloace tehnice masive; uzina nu ducea însă lipsă nici de energie. Adevăratul sfîrșit de lume nu era să fie a doua zi.

Iar Nael își aminti că pe vremea introducerii geoprogramării planeta se găsea într-o stare jalnică. Experții cei mai optimiști n-ar fi mizat pe viitor...

Merse fără grabă către Negatorii grupați la marginea scenei. „Un decor perfect pentru întîlnirea cu Vok Abolitorul!" îi declarase Vari urîndu-i drum bun. Și spunîndu-i adio!

Știa că acum ea îl observa cu asistenții, pe undeva din clădirile uzinei. Își potrivi cureaua rucsacului pe umăr, puse o mînă în buzunarul hainei și grăbi pasul.

Începu să perceapă strigătele Netagorilor. O lungă litanie, o melopee rînd pe rînd stridentă și dulceagă. Nici o violență, nici o sălbăticie în Negația lor.

Totuși firavele strigăte imploratoare – nu, nu, nu, nu. – se înălțau în aerul rece al dimineții cu o forță stranie. Litania nu înceta. Nu, nu, nu... Nael avea pielea de găină și capul amețit.

O femeie îmbrăcată în zdrențe fugi împleticindu-se în întîmpinarea sa. Un bărbat pe jumătate gol, acoperit de plăgi și cicatrice, izbea cu pumnii o bucată de zid, țipînd: nu, nu, nu!

Cu toții arătau mizerabil, într-o stare sanitară înspăimîntătoare. Și această adunătură rufoasă și tînguitoare făcea să tremure constelațiile!

Femeia se oprise. Îl fixa bănuitoare, ridicînd cu greutate pleoapele umflate, purulente. Un bărbat pirpiriu, cu părul alb, înveșmîntat în cîrpe informe, veni lîngă ea. Pe gura lipsită de dinți, cu buzele mîncate, păstra întipărit un zîmbet fix.

Bieții oameni! Nael era uimit să le semene atît de puțin. Și brusc, se simți asemeni lor. Murmură: nu, nu, nu... avansă către cei doi înclinînd capul. Bărbatul îi adresă un gest nedefinit și rosti cu voce răgușită:

– Sînt Vok... Abolitorul!

– Eu sînt Nael.

Întinse mîna dreaptă. Ceilalți îi atinseră vîrful degetelor și dădură înapoi. După care se răsuciră și începură să se îndepărteze de tablou. Nael îi urmă. **Părăsise colectorul principal. Viermele Lunar. Roboții clovni ai lui Moar Gund îl hăituiseră. Își pleduse fularul și armele...**

Privi pe deasupra umărului construcțiile semețe ale uzinei și aerogeneratorul. Încercă un sentiment de tristețe. **Nu va cunoaște niciodată Orionul.**

Destinul său îi poruncea să plece alături de Negatori, frații săi de suferință, de foame și de sete, și să moară tînăr, strigînd „nu, nu, nu!" pentru ca omenirea să nu mai aibă niciodată nici zei și nici stăpîni.

Traducere: Adrian DOBRIN

— Sfîrșit —

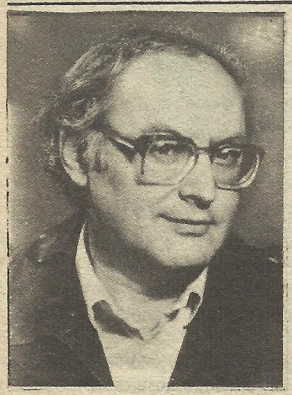

Am o părere bună despre S.F.-ul românesc

● *Afirmă domnul Mircea OPRIȚĂ – președinte ARSFan-ului* ●

– Domnule Opriță, sînteți cunoscut ca scriitor, profesor, critic și editor. Ce ne puteți spune despre scriitorul, dar mai ales omul Mircea Opriță?

– Îmi închipui că nu doriți o fișă bibliografică. Ea se găsește, în fond, în fișierul oricărei biblioteci publice, unde poate fi consultată de eventualii interesați. De la **Întîlnirea cu meduza** și pînă la **Semnul licornului**, sînt acolo vreo șase cărți de SF, fără a mai socoti și studiul despre Wells (**Utopia modernă**). Restul cărților mele – poezie, roman etc. – intră în categoria numită de fani „literatură generală". Deși cîndva am apărut pe o listă a autorilor formați exclusiv pe terenul genului, mărturisesc că am fost dintotdeauna atras de ambele domenii, ca să spun așa. Creația SF și cea „realistă" au mers, în cazul meu, paralel, iar uneori destul de amestecat. Cine recitește povestirile mele de anticipație va vedea că nu scriu un SF „pur", ci combinat în diferite procente cu elemente fantastice sau de literatură realistă. Nu cred că asta deranjează pe cineva – mă refer la publicul mai specializat al genului. Mie, tehnica de care am vorbit mi-a adus deocamdată cîștiguri morale, în sensul că niște scrieri plasate sub însemnele unor colecții SF au atras asupra lor atenția mai multor critici literari, profesioniști. Unora le-au zdruncinat chiar puțin prejudecățile în privința genului. Deci, cam asta despre bibliografie, despre scriitor. Trecînd la om, ce-aș putea să spun? Lucrez de peste douăzeci de ani într-o editură, „Dacia", de care mă simt iarăși puternic legat sufletește. Împreună cu cîțiva colegi, am dat lupte grele aici pentru cărțile bune, cărțile „cu probleme" în vechiul regim. Unii spun că nu sînt un editor rău, chiar dacă eu regret mereu că n-am putut face multe din ce-mi propusesem. Îmi place să cred că mai sînt și un soț bun, dar aici trebuie întrebată în primul rînd soția mea, Doina. Nici ea nu e un nume necunoscut amatorilor de SF, întrucît a tradus mult din Lino Aldani, iar acum traduce pe Ugo Malaguti, un alt italian foarte interesant. Dacă nu pretind cumva prea mult de la viață, m-aș bucura ca și copiii mei, care sînt încă prin școli, să poată declara cîndva că le-am fost un tată bun. „Așa merg lucrurile", vorba lui Kurt Vonnegut.

– Sînteți președintele ARSFan. Este ARSFan-ul o replică la ProCon SF și la FNTSF, izvorîtă din nemulțumirea unor cenacluri componente și a unor membri sau va colabora cu acestea?

– Conform statutului său, ARSFan este o societate culturală deschisă, reunind creatori și fani din domeniul producției literare, artei și teoriei genului SF, ca și grupuri constituite ale acestora. Cluburile, cenaclurile, redacțiile au calitatea de membru colectiv, iar includerea lor se face, ca și în cazul membrilor individuali, prin opțiune liber exprimată. Această opțiune trebuie să ia în seamă, firește, aderarea la obiectivele și la statutul asociației. ARSFan a luat ființă la sfîrșitul lunii noiembrie 1992 la Timișoara, din inițiativa unui grup de peste 40 de participanți, la ultima dintre Sesiunile Helion, deveniți astfel membri fondatori. Dintre toți aceștia, nu sînt totuși eu cel mai îndreptățit să explice de ce și cum a apărut ARSFan-ul, ca replică sau nu la alte asociații de profil. Probabil că i se simțea nevoia, din moment ce nimic nu apare chiar din senin. Probabil că un număr nu tocmai mic de autori și cenacluri și-au dorit altceva decît ce-au avut la dispoziție, ca mod de organizare și obiective, pînă acum. Descentralizarea e în firea lucrurilor. Nu văd de ce ar trebui să avem o singură asociație care să ne strîngă în aceeași pălărie pe toți, cîtă vreme o diversificare a programelor e posibilă și chiar necesară. Cu asta v-am sugerat și părerea mea despre FNTSF și ProCon SF: din moment ce există oameni care cred în ele, din moment ce ființează ce societăți independente, le urez, împreună cu toți cei pe care îi reprezint, succes în realizarea obiectivelor proprii. Cum însă și ARSFan are propriile sale obiective, ne vom concentra spre acestea din urmă. Iar atunci cînd se întîmplă ca unele ținte să fie comune, nu văd de ce n-am colabora cu ProCon SF și cu FNTSF. Doar ne cunoaștem între noi, iar spiritul de amiciție și de toleranță nu cred că ne lipsește. Vom vedea la timpul potrivit cînd anume și la ce trebuie să ne angajăm împreună.

– Care sînt planurile de viitor ale ARSFan-ului?

– Deocamdată e în pregătire conferința asociației, prima după constituire. Va avea loc la Cluj-Napoca, între 19-21 martie, odată cu **Zilele cenaclului „Victor Papilian"**. Obiectivul imediat următor este participarea la Euroconul din acest an. Dificultățile nu sînt puține în cazul unei expediții românești spre Canalul Mînecii, prin urmare colaborarea între asociații ar fi binevenită. Planurile pe termen lung ale ARSFan-ului decurg din statut și urmăresc mai ales crearea unui mediu cultural necesar membrilor asociației, mediu deschis comunicării permanente și circulației avantajoase a producției proprii.

– Dacă Euroconul din 1994 va avea loc la Timișoara, ce implicații va avea el asupra fandomului?

– Implicații foarte serioase și vizînd întregul fandom românesc. Dacă se acceptă candidatura orașului de pe Bega, eu nu-i fericesc pe timișoreni, fiindcă e ușor de imaginat cam ce înseamnă, ca efort financiar și desfășurare organizatorică, pregătirea unui congres european cu, probabil, peste o mie de participanți. Cunoscîndu-i bine pe mulți dintre colegii noștri de acolo, știindu-le spiritul practic și generoasa angajare sufletească, sînt convins însă că s-ar descurca, ar face față misiunii asumate. Din acest punct de vedere – și nu numai – Timișoara îmi pare o soluție excelentă. Ce-ar însemna pentru noi, ceilalți, o astfel de manifestare culturală? În primul rînd, șansa de a participa masiv la un concurs european, fără penibilitățile fizice și bănești impuse de deplasarea prin alte colțuri ale continentului. Să recunoaștem că asemenea excursii n-au ajuns și nici nu vor ajunge curînd la îndemîna oricui. Un Eurocon ținut acasă va mai drege lucrurile, îngăduind fanilor români o participare ceva mai democratică la lucrări. Să nu uităm apoi că asemenea evenimente parțial lucrative, parțiale sărbătorești, favorizează contactele directe între persoane și instituții. Autorii, cenaclurile, redacțiile de revistă și editurile n-au decît de cîștigat. Ca să nu mai vorbim de faptul că absolut toți am putea intra cu ușurință pe o lungime de undă necesară fie deprovincializării, acolo unde e cazul, fie menținerii în activitate a unei mentalități europene.

– Cum vedeți literatura SF românească raportată la aceea europeană? Se poate realiza o sincronizare cu aceasta?

– Eu am o părere bună despre SF-ul românesc, căruia îi apreciez îndeosebi nivelul literar, **unul dintre cele mai ridicate din Europa**. Cine nu vrea să vadă asta înseamnă că ori nu citește decît la voia întîmplării, ori citește dar n-are „organ" de percepție. Bineînțeles, văd și limitele scrierilor noastre, pe care nu m-am sfiit să le critic. Sper că pînă la sfîrșitul acestui an veți putea citi cartea mea consacrată evoluției genului la noi, așa că nu dezvolt prea mult subiectul acum. L-am dezvoltat deja pe vreo 600 de pagini dactilografiate. Volumul trebuia să apară la Editura Minerva, în colecția „Momente și sinteze", dar bulversările din domeniul tirajelor și prețurilor editoriale au cam lovit fără milă în asemenea proiecte de amploare, cum sînt sintezele. Nu mă refer la sintezele „de buzunar"... Între timp, „așteptînd sponsor", cum s-ar zice, am mai publicat cîte ceva din **Anticipația românească** prin reviste. De pildă, un amplu capitol despre Noul Val s-a tipărit în patru numere din **Tribuna** clujeană, în prima parte a anului trecut. Lucru de care amatorii genului ar fi trebuit să afle, însă mă îndoiesc că știu pînă și mulți dintre cei direct vizați. Cît privește sincronizarea cu SF-ul european, afirm că la nivelul valoric de vîrf ea este făcută. Acolo unde nimeni nu copiază pe nimeni, ci fiecare vine cu modul său original de a trata o temă specifică o idee.

– Ce părere aveți despre Jurnalul SF?

– Ca și în cazul asociațiilor de profil sau al colecțiilor editoriale, cred că existența mai multor reviste SF face peisajul genului mai bogat, mai variat. Cu alte cuvinte, mai interesant. **Jurnalul SF** este în situația de a realiza o experiență inedită la noi, pe cît de curajoasă, pe atît de riscantă. N-am mai avut o revistă de acest profil cu apariție săptămînală. Cîndva, Adrian Rogoz a încercat să accelereze ritmul Colecției sale de povestiri științifico-fantastice, scoțînd trei numere pe lună, însă destul de repede s-a văzut nevoit să revină la două. **Jurnalul SF** și-a asumat, conștient sau nu, sarcina de a experimenta o limită fizică în SF-ul românesc. Eu unul sper ca realitatea de azi a genului să-i iasă în întîmpinare, prin resursele sale productive, asigurîndu-i constant materialele necesare apariției în ritmul propus. Cît privește conținutul, structura și nivelul revistei, ele încep să se definească, prefigurînd o publicație necesară, vie. Îi doresc viața lungă, dar, ca să putem trage împreună niște concluzii valabile, propun să ne reîntîlnim peste un an.

A consemnat – Adrian BĂNUȚĂ

Un Jurnal SF? Cîți dintre noi nu și-ar fi dorit să-l „țină"? Iată că nu mai e cazul: el există.

Să-l primim în sufletul nostru. Să-i acordăm încrederea de care are nevoie.

Să așteptăm, neapărat, mult de la el.

Mircea Opriță

Cluj, februarie 1993

Börje CRONA

Mat într-o mutare

Racheta cosmică trimisă de pe Pămînt aterizează pe Marte exact conform planului. Şi camera a funcţionat exact după plan. Apoi s-a întîmplat ceva neplanificat. Emisia de televiziune s-a întrerupt – brusc şi dintr-o cauză necunoscută.

De fapt, cauza era de înţeles. Cînd un cocoloş de protoplasmă în greutate de două sute de kilograme se rostogoleşte încoace şi încolo peste rachetă şi peste camera de televiziune, iar apoi începe să le demonteze scoţînd contacte şi tuburi, chiar şi cea mai desăvîrşită construcţie are dreptul să iasă din funcţiune.

Bulgărele de protoplasmă, mai exact marţianul care purta numele Strr-Shprr 148B se lovise de o problemă. Dar cum el, ca de altfel mai toţi marţienii, era un băiat isteţ, pricepu imediat de ce fuseseră trimise pe Marte racheta şi camera de teleziviune şi cum funcţionează. Într-o clipă – cît să spui „anbrilvsbci", care în marţiană înseamnă „buteleă" – el transformă camera şi o făcu să lucreze ca receptor. E adevărat că pentru asta a trebuit să născocească nişte piese noi, dar el putea uşor să-şi imagineze cum arătau acestea, lucru pe care îl făcu într-o clipită. Doar era marţian.

Se întîmplă ca prima emisiune pe care o recepţionă să fie o transmisie de la campionatele internaţionale de şah. Mai exact, era o relatare de două-trei minute în cadrul telejurnalului, dar i-a fost de ajuns ca Strr-Shprr 148B să se entuziasmeze. Ca orice marţian, el aprecia jocul sub orice formă, dar şahul i se păru mai interesant decît toate jocurile cu care făcuse cunoştinţă. În cîteva secunde prinse tot ceea ce era important, ce trebuia să ştie despre teoria şi practica şahistă şi acum ardea de nerăbdarea de a se afla în faţa mesei de joc.

După părerea noastră, cel mai bine ar fi fost să caute pe unul dintre ai săi, să-l înveţe regulile blagoslovitului joc, numai că bulgărele monocelular de protoplasmă judeca altfel. Şi poate că şi dumneavoastră aţi fi judecat la fel dacă aţi fi fost la fel de tînăr şi aţi fi cîntărit două sute de kilograme.

urmare în pag. 14

Aşa că Strr-Shprr 148B îşi construi propria rachetă, un fleac, mai ales dacă ai în faţă un model – nava cosmică folosită pentru a aduce pe Marte camera de televiziune. Terminînd treaba, decolă spre pămînt şi aterizează cam după o lună în împrejurimile oraşului în care cei mai buni şahişti ai lumii se luptau pentru titlul de campion mondial.

Se înţelege că în timpul zborului el nu închisese televizorul, numai că avea unele dificultăţi cu limba. Fondul lexical şi-l însuşise destul de repede, numai că pronunţarea ridica problema. Legăturile vocalice pe care şi le însuşise tocmai în vederea acestei călătorii, nu prea reuşeau să lege între ele consoanele marţiene.

Din cauza asta, Strr-Shprr 148B nu putea, imediat după aterizare să ia o înfăţişare omenească, aşa cum gîndise la început, numai că el nu dezarmă. Fiind o fiinţă monocelulară, el putea da corpului său orice formă dorea aşa că-i era indiferent sub ce înfăţişare va ajunge la campionat. Problema era alegerea acestei înfăţişări.

N-o să-l condamnăm acum pentru faptul că nici prin cap nu i-a trecut să apară sub înfăţişarea lui naturală – un bloc enorm de masă gelatinoasă. Oricît de mult se uitase la televizor, ştia destul de puţine lucruri despre creaturile care sălăşuiau pe Terra pentru ca să se hotărască să recurgă la un experiment atît de riscant. Filmele de război şi cele cu gangsteri – şi văzuse destule de astea-i treziră un respect – poate nu tocmai foarte mare – faţă de armele pămîntenilor.

La cîtva timp după aia, în unele cercuri s-a vînturat ideea că, pasă-mi-te, el s-ar fi ascuns dintr-o pricină mult mai serioasă. Că probabil, intenţionase, ca să-şi satisfacă atracţia spre acest joc, să cucerească Pămîntul. Astfel de ipoteze sînt greu de susţinut. Pe de altă parte, el ar fi putut, desigur, să construiască o armă pe lîngă care bomba cu hidrogen să pară un pistolet de jucărie, iar pe el nu-l ataci cu produse lactate...

Oricum a fost, Strr-Shprr 148B aterizează într-o poiană nu departe de şosea şi încă nu luase o hotărîre. Cum să se mascheze? Ieşi din rachetă şi se uită în jur căutînd un model. Un pom? O piatră? Nu, sînt nemişcate şi deci nu sînt bune. Pe şosea, sunînd din sirene, venea o coloană auto. Ce-ar fi să ia forma unui automobil uşor? Nu, îşi dădu repede seama că chiar dacă se extinde pînă la limită, nu-i ajunge şi pentru roţi, şi pentru şasiu, iar pentru şofer nu-i mai ajunge nici o picătură de protoplasmă. Oricum, nu se hotărîse încă să ia o formă umană. Iar un automobil circulînd fără şofer presupuse el, ar fi sărit imediat în ochi.

Deodată văzu o fiinţă nu departe de el – o văzu şi doar că nu sări în sus de bucurie. Era exact ceea ce îi trebuia: o fiinţă ale cărui obiceiuri şi comportare îi erau destul de cunoscute şi a cărui înfăţişare o putea copia lesne. O fiinţă care, poate, n-ar atrage atenţia, dacă s-ar îndrepta spre oraş şi ar fi putut intra fără probleme în sala în care se desfăşura campionatul. În clipa în care coloana auto frînă lîngă poiană şi soldaţii alarmaţi de evenimentele excepţionale semnalate de serviciile radar, traseră piedicile de la automate, apropiindu-se de rachetă, el îşi schimbă înfăţişarea.

Peste o oră, Strr-Shprr 148B stătea într-o celulă zăvorîtă. De cealaltă parte a grilajului militarii şi oamenii de ştiinţă se pregăteau să-l ia la întrebări. (Văzîndu-i nava şi mai ales televizorul, ei nu se îndoiau că stăpîneşte vorbirea umană.) Dar prima întrebare o puse marţianul:

– Cum aţi ghicit că sînt eu? Mie mi s-a părut că m-am mascat perfect.

– De mascat v-aţi mascat admirabil – răspunse maiorul care-l prinsese. Numai că aţi făcut o mică eroare care ne-a dat să înţelegem că ceva nu e în regulă. Şi cum v-am închis în celulă aţi avut amabilitatea de a vă relua înfăţişarea naturală.

– Ce greşeală?

Strr-Shprr 148B nu reuşise încă să stăpînească bine vorbirea omenească, dar izbuti să dea vocii sale o notă jalnică.

Maiorul zîmbi.

– Treaba – spuse el – constă în faptul că deşi v-aţi pregătit admirabil pentru vizită, aţi încurcat cîteva lucruri esenţiale. Masca dumneavoastră era admirabilă, locul l-aţi ales perfect – pe nimeni nu miră un cal care paşte liniştit lîngă şosea. Dar – şi zîmbetul maiorului se lărgi – ca dumneavoastră – doi paşi înainte şi unul lateral – merge numai calul de şah.

Traducere de Alexandru VILAN

Liviu RADU

Seara, la o oră după apusul soarelui...

În fiecare seară, la o oră după apusul soarelui, mormîntul lui Dracula se deschide... Placa de granit se ridică încet, pînă cînd formează cu solul un unghi de 30°, rotindu-se în jurul unor balamale pe care nu le-a descoperit încă nimeni. Rămîne așa, un timp nedefinit, apoi se așează la locul ei. Însă întotdeauna mormîntul se închide înainte de răsăritul soarelui.

La început, mormîntul era păzit cu grijă, iar în jurul lui mișunau observatori de tot felul, înzestrați cu aparatură sofisticată și înarmați pînă-n dinți. Apoi secretul a fost aflat de toată lumea, iar odată cu lăsarea întunericului, incita se umplea de curioși care sperau să-l vadă pe Dracula ieșind din mormînt. Însă, pe măsură ce timpul trecea, iar din mormînt nu ieșea nimic, gloata curioșilor inconștienți s-a tot rărit. Cercetătorii și-au pierdut și ei, treptat, interesul, iar acum, seara apar doar grupuri izolate de turiști, cărora vreun ghid mai isteț a reușit să le trezească speranța că tocmai în seara aceea s-ar putea să iasă ceva din mormînt... Cîteva aparate înregistrează în continuare deschiderea și închiderea mormîntului, continuînd, din inerție, o operație în care nu mai crede nimeni. Unele s-au defectat deja, și n-a venit nimeni să le repare sau să le înlocuiască. În curînd își vor înceta activitatea și celelalte iar mormîntul va reveni în anonimatul în care s-a aflat atîtea secole...

Descoperirea ciudatului mormînt trezise un interes deosebit. Ca orice descoperire ieșită din comun, mormîntul fusese găsit din întîmplare, în timpul lucrărilor de amenajare a subsolului unui vechi conac. Placa de granit neted, șlefuit, atrăsese atenția lucrătorilor, care încercaseră s-o ridice, sperînd să găsească sub ea vreo comoară. Întrucît încercările lor de a o clinti fuseseră zadarnice, s-au decis să anunțe autoritățile. Echipa de arheologi sosită la fața locului n-a avut un succes mai mare. Cu totul întîmplător, într-o zi în care arheologii au zăbovit mai mult ca de obicei în subterană, a fost depășită ora la care apunea soarele. Și atunci placa s-a ridicat singură, rămînînd înclinată cîteva ore. Suficient ca arheologii să descopere că în cripta de sub placa masivă de granit se afla un sicriu de bronz.

Sicriul era gol și avea capacul ridicat.

Cercetări ulterioare au dovedit că între mișcarea plăcii de granit și cea a capacului e bronz exista o sincronizare perfectă. În momentul în care placa se ridica, sau cobora, capacul sicriului efectua o mișcare similară.

Această combinație între o placă de mormînt care se ridica odată cu lăsarea întunericului și un sicriu de bronz, a trezit în mintea cercetătorilor corelații stranii, iar unul dintre ei a făcut sugestia, hazardată și nejustificată de nimic, că mormîntul ar aparține miticului personaj Dracula.

Ciudățenia mormîntului consta în faptul că era gol. Nu existau în el resturi sau oseminte. Sicriul era complet gol. Și nici nu ieșea ceva din el, atunci cînd se deschidea. Însă faptul că, în timp ce ora de deschidere era precisă (la o oră după apusul soarelui), iar ora de închidere era complet aleatorie (însă obligatoriu înainte de răsăritul soarelui), a trezit ideea că, totuși, în mormînt există CEVA, o entitate neumană, care ieșea la căderea întunericului, iar după ce-și termina treburile se reîntorcea în vizuină...

Însă nimeni n-a reușit să observe ceva ieșind din criptă, indiferent de aparatura folosită. Nu s-a sesizat nici o schimbare de temperatură sau energetică. Unii au susținut, la început, că au văzut un fel de nor alb, care se ridica din mormînt în momentul în care placa se punea în mișcare. Observații atente au remarcat acel nor alb, identificîndu-l cu praful pus în mișcare de placa ce se ridica. Aceste observații au fost confirmate de faptul că, după ce cercetătorii au șters cu grijă praful de pe placă și din jurul ei, norul cel alb n-a mai fost remarcat.

Altă ciudățenie consta în faptul că nimeni n-a putut descoperi mecanismul care ridica placa de granit, ca și capacul sicriului. Dacă acesta avea doar cîteva zeci de kilograme, placa masivă de granit șlefuit cîntărea, pe puțin, cîteva tone. De aici a apărut ideea că erau ridicate de forțe de un tip deosebit, produse de o aparatură necunoscută oamenilor.

Observații îndelungate și amănunțite au spulberat ideea că declanșarea ridicării plăcii ar fi fost făcută prin intermediul unor celule fotoelectrice. În subterană domnea întunericul cel mai deplin, deci dispozitivul de detectare a întunericului ar fi trebuit să fie undeva, în afara clădirii. S-a observat însă să în timpul marii eclipse solare, deși afară era beznă, placa nu s-a clintit. Era evident că dispozitivul care decidea deplasarea plăcii nu ținea seama de întunericul din criptă sau de afară, ci de ora astronomică a apusului de soare.

De aici pînă la ideea că făptura ce se ascundea în criptă fugea de lumină, n-a fost decît un pas. Iar faptul că mișcările plăcii au continuat și după ce în jurul mormîntului au fost instalate reflectoare puternice a dus la concluzia că făptura respectivă se temea, probabil, de radiațiile solare, nu de lumina în sine.

Un alt fapt straniu a fost următorul: a fost introdusă în mormînt o cameră autohtonă de luat vederi, precum și aparatură de înregistrare a variațiilor de temperatură, presiune, umiditate etc., care trebuiau să transmită prin radio, informațiile respective. Aparatura a funcționat perfect cît timp mormîntul a fost deschis. Îndată după ce placa a coborît, legătura radio a încetat. Mormîntul era deci, într-un fel pe care cercetătorii nu au reușit să-l identifice, izolat față de undele electromagnetice. Cînd mormîntul s-a redeschis, iar cercetătorii și-au recuperat aparatura, au descoperit că înregistrările nu indicau nici un fel de modificare a condițiilor. În mormînt nu se întîmplase nimic.

Un alt experiment care a stîrnit derută în lumea științifică a constat în încercarea de a măsura forța care ridica placa de granit. Cercetătorii au îngrămădit pe placă blocuri grele de fontă. După ce au ajuns la 50 de tone, iar placa de granit continua să se ridice, ca de obicei, nici un milimetru mai mult sau mai puțin, s-au oprit. Mai ales că apăruse un alt aspect al problemei, la care nu se așteptase nimeni. Blocurile de fontă rămîneau lipite de placă, indiferent de înclinația acesteia. Iar cînd placa revenea la poziția orizontală, încărcătura se afla în același loc în care fusese la început. Forța care o lipea de placă dispărea, iar blocurile puteau fi luate cu ușurința pe care o permitea greutatea lor.

Experimentul a fost continuat în alt fel. Deasupra mormîntului a fost pus un strat gros de pămînt, bătătorit cu un compresor. La ora obișnuită, pămîntul bătătorit a fost decupat, nu se știe cum, într-un dreptunghi de dimensiunile plăcii, iar mormîntul s-a deschis din nou. Cînd placa a revenit în poziția inițială, doar o observare foarte atentă a reușit să descopere crăpătura îngustă, de cîțiva microni, care decupase solul bătătorit.

Concluzia firească era că fenomenele ieșite din comun se bazau pe tehnologii și forțe necunoscute omului, că acolo, în mormîntul zis „al lui Dracula" fără vreo justificare, își găsiseră adăpost făpturi complet diferite de cele pe care le cunoaștem.

Orice încercare de a da de urma acestor făpturi a fost zadarnică. Părerea generală era că aceste ființe pieriseră de mult sau plecaseră spre locurile lor de baștină, lăsînd în urma lor ceva inexplicabil.

Interesul, atît al cercetătorilor, cît și al publicului larg, a început, treptat, să se reducă, iar peste mormîntul lui Dracula a început să se așternă praful. În timp, mormîntul va dispare, iar lumea îl va uita cu desăvîrșire.

Doar placa de granit șlefuit continuă să se dea la o parte în fiecare noapte, și nimeni nu poate garanta că, atunci cînd nu va mai fi nici un curios în jur, din criptă nu se va strecura afară ceva teribil de îngrozitor și de periculos...

● CONCURS ● CONCURS ● CONCURS ● CONCURS ●

De la pom la legea universului

Să recapitulăm! Un „obiect" fractal de tip geometric, îl putem genera prin repetarea de un număr nedefinit de ori a unei legi (generator), aplicată asupra unui „germene" (inițiator). Atunci cînd inițiatorul este un triunghi echilateral, iar legea este aceeași cu cea de data trecută, prin care am obținut curba van Koch, rezultă, ca limită a procesului de construcție, o „insulă" cu proprietăți cel puțin inedite: are o arie finită, dar este mărginită de un contur cu lungime infinită. Oare cît ar costă „gardul" pentru a înconjura și proteja o asemenea proprietate? (Figura 1)

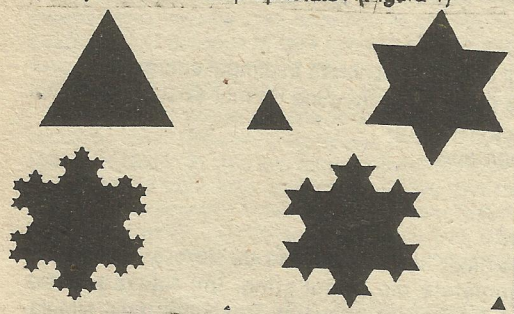

Putem remarca asemănări între imaginea din figura 1 și structura steluțelor de zăpadă (fig. 2) motiv pentru care am putea spune că, modelarea prin acest mecanism de generare fractală surprinde în sine un fenomen mai profund, ce stă la baza morfogenezei multora din obiectele naturale ce ne înconjoară.

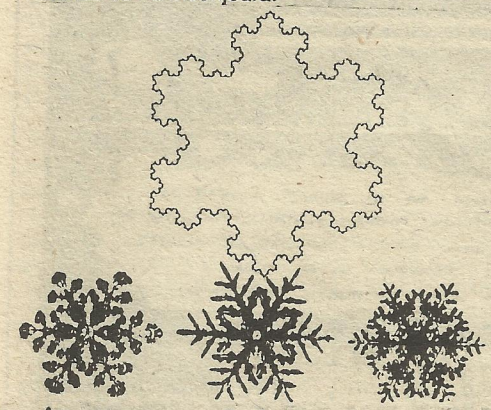

Am putea spune că pînă în prezent am fost prinși într-o „capcană" a formelor și cuvintelor. Complexitatea deosebită a formelor unor obiecte naturale poate camufla o lege comună de generare. Aspectul lor exterior, diferit la o primă vedere, a generat procesul de clasificare în care forma joacă un rol important: recunoaștem după formă, clasificăm după formă, avem tehnologii de grup în care forma joacă rolul central etc. Informațiile dobîndite prin studiul acestor forme s-au cristalizat treptat în tot mai multe discipline de sine stătătoare, cu un limbaj formal propriu, din ce în ce mai specializat și mai greu accesibil învățării.

Identificarea prin studiul geometriei fractale a unor legi comune de generare a diferitelor obiecte poate fi considerată o cale de a realiza punți reale de legătură între discipline.

Să mai încercăm o generare prin repetiție. Se consideră un „atom" și o lege de așezare (figura 3). După completarea cu atomi a nivelului, structura obținută devine ea însăși atom și se reia la nesfîrșit algoritmul

Din nou o lege simplă generează, după un

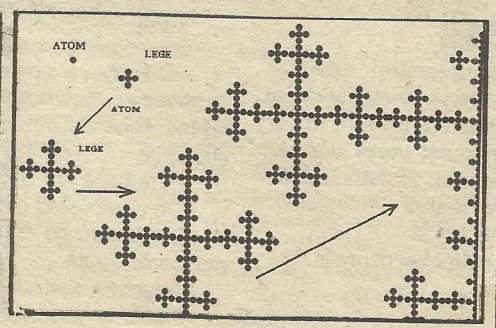

Fig. 3

număr mic de repetiții, o structură neașteptată, dificil sau uneori imposibil de anticipat. Oare văzînd numai forma finală am fi „înțeles-o" tot atît de ușor? I-am fi identificat elementele generatoare (forma atomului și legea utilizată)? Să încercăm un exercițiu. Vă voi oferi la sfîrșitul articolului, imaginea la un „moment dat" a unei structuri astfel generate și două etape anterioare. Rămîne să identificați „atomul" și legea de așezare a atomilor, astfel încît să se obțină, după cele 5 iterații, imaginea „inițială".

Florin MUNTEANU

Amatorii de artă pot încerca astfel să „brodeze" cele mai neașteptate „acoperiri de suprafețe" (adevărate perdele fractale).

Putem genera în același mod și alte obiecte familiare. De exemplu un pom! (figura 4). Considerînd „atomul" asemănător scheletului simplificat al unui pom (vezi figura 4-a) și o lege definită recursiv, se spune că: în vîrful fiecărei „ramuri", pe direcția ei, se adaugă alt „atom" dar micșorat corespunzător, de fiecare dată cu

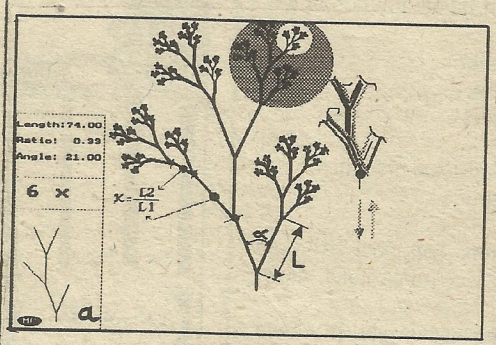

Fig. 4

aceeași valoare, după numai șase iterații se obține ceva ce seamănă foarte bine cu un pom.

Numărul de date (de informații) ce trebuiesc memorate pentru a putea să „construim" același pom prin alte metode este mult mai mare. Metoda prezentată ar putea fi un exemplu de „minimizare informațională", un fel de principiu al minimului, aplicat informației și nu energiei. Adică, „economia" în construcția obiectelor naturale este maximă; atît materială cît și energetică și informațională. Putem face astfel o afirmație SF (deocamdată): în structura genetică nu se memorează linear informațiile de construcție ci doar cîteva legi de repetiție și cîteva constante necesare desfășurării unui proces asemănător unui algoritm recursiv. Vom distinge astfel o creștere „calitativă" guvernată de legi structurante și una **cantitativă**, ce va asigura dezvoltarea în volum a organismului fără însă a modifica forma. Deci creșterea cantitativă va fi subordonată celei calitative, în vederea menținerii aspectului, al formei și – odată cu aceasta – a proprietăților dobîndite prin formă.

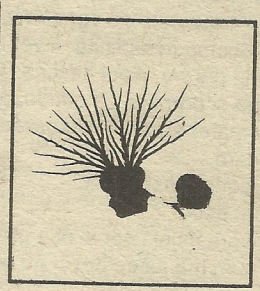

Fig. 5

Acest aspect de „pom", de ramuri ce se bifurcă, încercînd să umple cît mai bine un volum, fără însă a-l umple (obiect de dimensiune fractală între 1 și 3), pare să fie un principiu extrem de universal de construcție. El este „utilizat" de natură în structura **sistemului circulator** (se asigură irigarea cu sînge a întregului volum, realizînd într-un volum dat o suprafață de schimb chimic extrem de mare), **sistemului pulmonar**, în structurarea dendritică a neuronului, în aspectul unui bazin la suprafața unui obiect „fotografiat" prin tehnica electronografică (fig. 5). Și pentru că nu ne putem opri doar la aspectul exterior, și avem posibilitatea de a identifica și o serie de estimatori experimentali obținuți prin măsurători concrete și pentru că este mai dificil să explorăm un sistem circulator sau neuronal, acasă la fiecare, vă voi prezenta începînd cu data viitoare modul de construcție al unui electronograf. El vă va permite studii personale privind identificarea (și chiar inventarea) unor metode noi de măsurare în vederea obiectivării unor aspecte ce fac parte din normal (din biologie, geografie etc.) și paranormal (aspectele legate de bioenergie și aură). Dar pînă atunci poate reușiți să trimiteți la redacție răspunsul pentru testul din acest număr: Care este atomul și legea din figurile de mai jos?

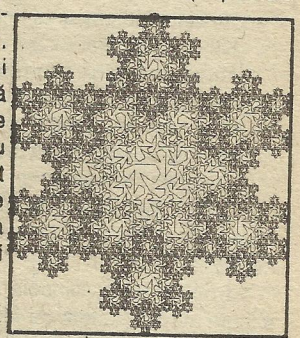

Fig. 6

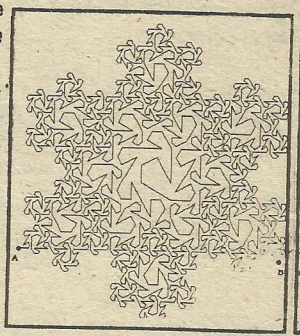

Fig. 7

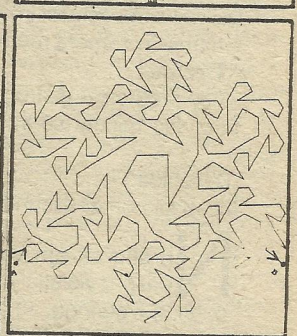

Fig. 8

Enache DANIEL

Misiunea

Din clipa asta, fiecare gînd îmi este înregistrat, analizat, etichetat, catalogat. În cîteva secunde se vor materializa, iar eu îmi voi începe misiunea. Subconştientul meu va tresări furios, şi dincolo, înregistratoarele se vor zbate nebune cîteva clipe, tot mai puţine cu fiecare misiune îndeplinită. Îi voi analiza, eticheta, cataloga. Îmi voi spune propria părere, îi voi descrie. Voi realiza Contactul.

Primesc confirmarea şi pornesc pe coridoarele bazei.

„*De data asta s-au materializat în încăperea memoriei centrale.*"

– Codul de identificare –

Mîna îmi aleargă uşor pe tastele reci.

„De cîte ori am făcut asta?"

Garniturile de etanşare fîşîie uşor şi uşa glisează.

Nu sînt verzi, aşa cum mă aşteptam ci au o nuanţă violet.

„Fie şi violet..."

Sînt cinci şi dezactivează scurt şi precis memoria centrală. Au un fel aparte de a o face, încît ceea ce rămîne în urma lor, cu greu mai poate fi recunoscut.

S-au oprit brusc şi mă urmăresc curioşi.

„... externi de tip D, subgrupa D3, civilizaţie cu uşoare intenţii agresive..."

Focalizez camera video şi continui:

„... înălţime aproximativă: 20-30 cm, patru perechi de ochi..."

„Vic, pe ăştia de unde i-ai luat?"

Mă îndrept hotărît spre ei, dar simt că ceva mai mult de un sfert din echipament a hotărît subit să mă părăsească, transfomat în scrum.

„... agresivi şi ilogici..."

Curiozitatea e trăsătura lor caracteristică.

Realizez asta abia cînd încep să mă împungă cu barele generatorului de energie.

Indicatorul de protecţie ţîrîie înnebunit, iar cifrele pulsează sîngerii: Uraniu 235.

Alb ca varul, mă preling uşurel pe lîngă perete.

„Parcă ai spus antrenament normal, Vic" îngăim eu pierit.

Ăştia sînt precis opera lui Ted. Idiotul ăla încă n-a înţeles că un Expediţionar e o fiinţă umană şi nu o blestemată de cutie cu circuite moleculare.

„Asta să le-o facă nenorociţilor ălora de Auxiliari, nu mie"

„I-ai de pe mine Viiic!" mîrîii încet, în timp ce băieţii îmi curăţă sistematic echipamentul. Asta îi amuză teribil...

Cei cinci, rînjesc unul la altul, extrem de enervant.

„Un cod de comunicare. Da, asta trebuie să fie."

Într-adevăr, pînă acum nu au scos nici un sunet.

„Îmi pare rău băieţi, dar am obosit".

Scot fotojetul şi trag rapid cîteva focuri. Nu par deloc afectaţi.

„Păi da, au modificat programul fără să-mi spună.

„Dacă tot sînteţi aşa de curioşi..."

Cuplez sistemul video-audio la volum maxim. Toţi cinci se întorc instantaneu. Ţîşnesc în ecluză, aruncînd restul echipamentului, acum nefolositor.

„În clipa asta, Dincolo s-au oprit toate înregistratoarele. În cîteva minute mă vor scoate de aici."

Distrug cifrul ecluzei şi cuplez memoria auxiliară.

– Intruşi în camera memoriei centrale

– Decizie?

„Stop program – distrugere intruşi"

În cîteva minute se vor dematerializa, iar eu îmi voi încheia misiunea.

„Deschide Vic..."

Încep să număr secundele.

Nu ştiu cît am dormit, dar sînt tot în bază. Cer informaţii despre violeţi.

000000 – 000000

„Memoria auxiliară a fost distrusă"

Peste puţin timp, violeţii vor fi aici. Probabil că Vic a ascuns pe undeva senzorii şi acum pîndeşte căderea mea psihică.

„Poţi să-ţi păstreze zîmbetul, amice.

Nu vei vedea niciodată aşa ceva".

Stau întins pe spate şi aştept deschiderea.

– O.K. Vic, am pierdut. Deschide!

Aceeaşi tăcere apăsătoare. Trîntesc furios casca şi încep să caut ieşirea. E pe aici pe undeva... Trebuie să fie pe aici, pe undeva, dar, nu ştiu unde.

– Vreau să ies, Vic!

„Cît a trecut? O oră? O zi?"

Centimetru cu centimetru, mîinile mele aleargă, pipăie, cîntăresc, măsoară. Caută.

„Memoria centrală cunoştea ieşirea..."

Sînt la un pas de nebunie şi simt că pasul acela devine din ce în ce mai mic.

„Asta trebuie să fie".

Într-adevăr, locatarul arată o deschidere în cîmpul energetic.

Alerg pe coridoarele pustii şi pentru mine nu mai există decît punctul acela care pulsează, pulsează...

E din ce în ce mai aproape.

Doi paşi...

Ţîşnesc prin trapă.

„Ne răfuim noi Vic..."

Aterizez pe un amortizor hidraulic, urlînd de durere. Ieşirea s-a închis, retezîndu-mi jumătate din braţul stîng. Îmi rotesc privirea împăienjenită, rugîndu-mă să nu fie adevărat. Deasupra mea, simulatorul se roteşte încet în cîmpul de energie, executînd un program de care nimeni nu mai are nevoie.

Sînt vreo zece şi se uită toţi curioşi la mine.

Nu sînt verzi...

Biografia săptămînii MICHEL JEURY

Michel Jeury s-a născut în ianuarie 1934 într-o mică exploatare agricolă situată în apropierea unei mici aşezări rurale, EYMET, aflată într-unul din principalele bazine cerealiere ale Franţei – provincia DORDOGNE. Familia sa, simpli arendaşi, i-a finanţat cu foarte mare greutate studiile secundare, avînd în vedere şi perioada extrem de dificilă traversată de întreaga Franţă (război, înfrîngere, ocupaţie). Ultimii ani de liceu îi promovează la o şcoală particulară, unde frecvenţa nu era obligatorie, ajutîndu-şi părinţii în muncile agricole. După bacalaureatul, promovat în 1952, începe să scrie (trimite la diferite edituri mai multe romane SF şi „main stream"). În 1954 este reformat medical de comisia de recrutare a serviciului militar şi se angajează ca institutor în reţeaua de învăţămînt primar a departamentului LOT-ET-GARONNE. Anul 1958 îi aduce publicarea primului roman – „LE DIABLE SOURIANT" – şi a unei nuvele, ambele aparţinînd aşa-numitului „main stream", dar şi o deteriorare sensibilă a sănătăţii, ceea ce îl determină să renunţe la activităţile didactice. În 1960 Editura „GALLIMARD" îi publică două romane semnate cu pseudonimul ALBERT HIGON (texte datînd din anii '50, scrise şi refăcute de mai multe ori): „AUX ETOILES DU DESTIN" şi „LA MACHINE DU POUVOIR" (acest din urmă roman obţine premiul „Jules Verne" pe 1960). După care urmează... Tăcerea. Treisprezece ani de absenţă voită, timp în care – după cum o spune singur – a practicat „o mulţime de meserii deloc amuzate, care necesitau fie cravata, fie cizmele de cauciuc": fermier, reprezentant comercial, funcţionar... O perioadă în care reînvaţă să scrie şi-şi cizelează stilul. Apoi, din 1993, renunţînd la pseudonim, publică trei romane care relevă un condei de un real talent: „LE TEMPS INCERTAIN" (1993), „LES SINGES DU TEMPS" (1974) şi „SOLEIL CHAUD, POISSON DES PROFONDEURS" (1976).

Primul dintre aceste romane se desfăşoară într-un univers al anului 2060, în care „prezentul" şi „trecutul" se intersectează devenind „incerte" sub efectul „cronolizei", proces care permite – prin recurgerea la un drog psihic – călătoria în timp sub forma „locuirii" pe timp limitat a corpurilor unor persoane trăind efectiv în alte epoci. Primele experienţe au însă consecinţe devazastruoase prin grava alterare a tramei temporale şi duc la ruperea precarelor echilibre politice constituite în cursul istoriei reale. Intervenţia unor echipe de „PSICHRONAUŢI", care încearcă aducerea unor corecturi şi refacerea istoriei reale, este lipsită de succes astfel că, în final, realitatea se transformă într-o infinitate de universuri personale, din ce în ce mai fluide şi mai fantomatice.

„LES SINGES DU TEMPS" relatează drama unei civilizaţii alienate, în care individul oprimat nu-şi găseşte salvarea decît în recurgerea la droguri CRONOLITICE, care-i permit accesul într-un univers în care toate variantele posibile se întrepătrund.

Ultimul titlu citat accentuează înrudirea lui JEURY cu opera unor alţi autori care au investigat viitorul întunecat al supracivilizaţiei, cum sînt PHILIP K. DICK şi JOHN BRUNNER.

Suprapopulaţia şi dictatura nemiloasă a societăţii multinaţionale constituie cadrul infernal al romanului „SOLEIL CHAUD, POISSON DES PROFONDEURS". Acest titlu neobişnuit reflectă realitatea crudă a supercivilizaţiei: sindromul HOOD – popular numit „soarele cald" – se manifestă la individul terorizat de inumanitatea implacabilă a societăţii printr-o dorinţă irezistibilă de a se afla „altundeva", singur, pe o plajă liniştită (dorinţă atît de acerbă, încît pielea începe să i se... bronzeze); sindromul BOLDI – sau al „peştelui de mare adîncime" – conduce la o tendinţă de autoînchistare a psihicului într-un fel de cochilie invulnerabilă, de transformare într-un fel de creatură abisală total introvertită. Aceste două maladii sînt cele două loturi ale uneia şi aceleiaşi evadări schizofrenice cu repercusiuni somatice totale.

În 1976 şi 1977 revine la pseudonimul său de debut pentru două noi romane: „LES ANIMAUX DE JUSTICE" (pămîntenii şi extratereştri recurg la căsătorii mixte extrem de ambigue, care duc la finalizarea barierei între „bine" şi „rău" şi „LE JOUR DES VOIES" (o încercare de analizare a celor două mari tentaţii de „puteri": temporalul şi spiritualul).

Devenind din ce în ce mai prolific, JEURY publică din ce în ce mai frecvent, ceea ce nu rămîne fără consecinţe la nivelul realităţii scriturii, fapt ilustrat de alunecarea sa spre „comercial" în titlurile incluse în colecţia „ANTICIPATION" a Editurii „FLEUVE NOIR": „LES ÎLES DE LA LUNE", „LES ECUMEURS DU SILENCE", „LE SOMBRE ÉCLAT", „LE SEIGNEUR DE L'HISTOIRE" etc.

În încheiere, trebuie menţionat faptul că MICHEL JEURY s-a alăturat tentativelor „noului val" francez, caracterizat prin atenţia deosebită acordată unei analize critice a tendinţelor politice şi ecologice manifestate de evoluţia societăţii occidentale. Această afirmaţie este ilustrată de colaborarea sa la principalele antologii ale genului, cum sînt: „UTOPIES '75", „PLANETE SOCIALISTE" sau „RETOUR A LA TERRE".

Bibliografie: „LE TEMPS INCERTAIN" (1973); „LES SINGES DU TEMPS" (1974); „LE RENDEZ-VOUS DU SUD" (1974); „OURAGAN SUR LE SECRETAIRE D'ETAT" (1974); „SIMULATEUR! SIMULATEUR!" (1974); trad. rom. „Simulant! Simulant!"; „VERS LA HAUTE TOUR" (1974); „LA POUDRE JAUNE DU TEMPS" (1975); „LA FETE DU CHANGEMENT" (1975); „SOLEIL CHAND, POISSON DES PROFONDEURS" (1976); „VIVRE LE TEMPS" (1977); trad. rom. „A trăi timpul"; „LE SABLIER VERT" (1977); „LE MONDE DU LIGNUS" (1978); „PONEY-DRAGON" (1978); trad. rom. sub acelaşi titlu; „LE TERRITOIRE HUMAIN" (1979); „LES ÎLES DE LA LUNE" (1979); „L'UNIVERS-OMBRE" (1979); „LES ENFANTS DE MORD" (1979); „LES ECUMEURS DU SILENCE" (1979); „LE SEIGNEUR DE L'HISTOIRE" (1980); „LE SOMBRE ECLAT" (1980); „LES YEUX GEANTS" (1980); „LES HOMMES PROCESSEURS" (1981); „LA SAINTE ESPAGNE PROGRAMMEE" (1981); „L'ORBE ET LA ROUE" (1982; PREMIUL „APOLLO"); „LA PLANETE DU JUGEMENT" (1982); „VERS L'AGE D'OR" (1983); „L'ANAPHASE DU DIABLE" (1983); „LES TOURS DIVINES" (1983); „QUAND LE TEMPS SOUFFLERA" (1983); „AUX ETOILES DU DESTIN" (1985; reeditarea romanului „Omenire" apărut în 1960 sub pseudonimul ALBERT HIGON); „LE DERNIER PARADIS" (1985); „LE SURVIVANT DE PARADIS" (1985); „LA MARIE D'OR" (1985); „LE JEU DU MONDE" (1985); „LA CROIX ET LA LIONNE" (1986); „L'OR DES RAYONS" (1987); „AUX YEUX LA LUNE" (1988); „LES NEGATEURS" (trad. rom. „Negatorii"); „LA PERTE EN RUABA"; „GOBOL"; „LE DIABLE SOURIANT"; „LA PLANETE DES VACHES"; „LE VOL DE LA NYDRE". **Cicluri de romane** (în colecţia „Anticipation" a Editurii „FLEUVE NOIR"): Ciclul „GOER DE LA TERRE"; Ciclul „LE DERNIER PARADIS"; Ciclul „LES COLMATEURS".

Colaborări: cu KATIA ALEXANDRE – „L'ENVOYE DE LA PLANETE GRISE"; „LA SONATE D'UN AUTRE MONDE" (1976); cu JEAN-CLAUDE GUIDICELLI – „L'ÎLE BLEUE" (1983). **Antologie:** „PLANETE SOCIALISTE" (1977).

Scrieri sub pseudonimul ALBERT HIGON: „LE SNART N'EST PAS MORT" (1960); „LA MACHINE DU POUVOIR" (1960); „AUX ETOILES DU DESTIN" (1960); „ANIMAUX DE JUSTICE" (1976); „LE JOUR DES VOIES" (1977). **În colaborare cu Pierre MARLSON:** „L'EMPIRE DU PEUPLE" (1977).

Cristian IONESCU

Bartalis MARTIN

Contaminare

CONCURS DEBUT

Cu toate că i-am spus de nenumărate ori că nu are ce căuta la noi în sat, ieri farsorul a adunat din nou copiii în jurul său ca să le îndruge minciuni. Nu pot să înţeleg ce-i atrage pe copii: lipsa totală de logică a balivernelor pe care le debitează, ochii aprinşi şi înfundaţi în orbite sau uscăciunea extremă a mîinilor lui, care par nişte crengi roase de carii. Îl înconjoară în tăcere şi, după cîteva momente în care îi priveşte nemişcat, începe să-şi bolborosească litania. L-am ascultat într-o dimineaţă, curios să aud cu urechile mele prostiile cu care îi ameţeşte. Auzi la el: Pămîntul ăsta pe care călcăm de sute de ani este o minge, e rotund ca un măr şi se învîrteşte în jurul Soarelui! Cu ochii larg deschişi, copiii-l ascultă cum povesteşte despre zburătorii care au călcat pe Lună! Ştim cu toţii că omului nu-i este dat să zboare: ştim ce a păţit smintitul acela care şi-a făcut aripi din crengi şi pene, după care s-a aruncat de pe baza craterului, izbindu-se de stînci.

Le-am explicat elevilor, la ora de geografie, ca forma Pămîntului este plată, altfel oamenii din partea de jos ar cădea în gol iar cei din lateral ar sta într-o poziţie cel puţin incomodă. Au rîs, dar eu nu le-aş fi vorbit astfel dacă n-ar fi fost la mijloc incidentul de ieri. Am simţit că cei mai mari au fost puternic influenţaţi; neatenţia şi privirile pierdute o dovedeau. Aceştia mă cam îngrijorează; iată ce influenţă nefastă pot avea vorbele unui inconştient asupra unor minţi tinere şi credule. Data viitoare cînd mai apare am să pun cîinii pe el! În predicile lui susţinea faptul că oamenii au populat cîmpiile şi văile dinainte de marea conflagraţie. Ce prostie! Se referea probabil la Marea Erupţie, cînd vulcanii şi-au revărsat lava pe toată faţa Pămîntului, din cenuşa incandescentă apărînd primii oameni.

Azi dimineaţă în timpul orei de istorie, am zărit-o pe una dintre elevele din clasa întîi jucîndu-se cu o cutiuţă strălucitoare. I-am dat în schimb un măr şi în drum spre casă am încercat să o deschid. Este făcută dintr-un material dur, frumos şlefuit. În cele din urmă capacul a cedat; am aşezat-o pe etajeră. Cristalul albastru din interior împrăştie o lumină difuză şi privindu-l am un ciudat sentiment de nelinişte. Nu-mi pot explica de unde provine cutia şi nici lumina din interiorul cristalului. De altfel, toată seara am avut dureri de cap, fiindu-mi aproape imposibil să mă concentrez. A mai persistat şi amintirea neplăcută a cerşetorului acela cu pămîntul lui în formă de minge. Căci pămîntul... este plat, nu-i aşa?

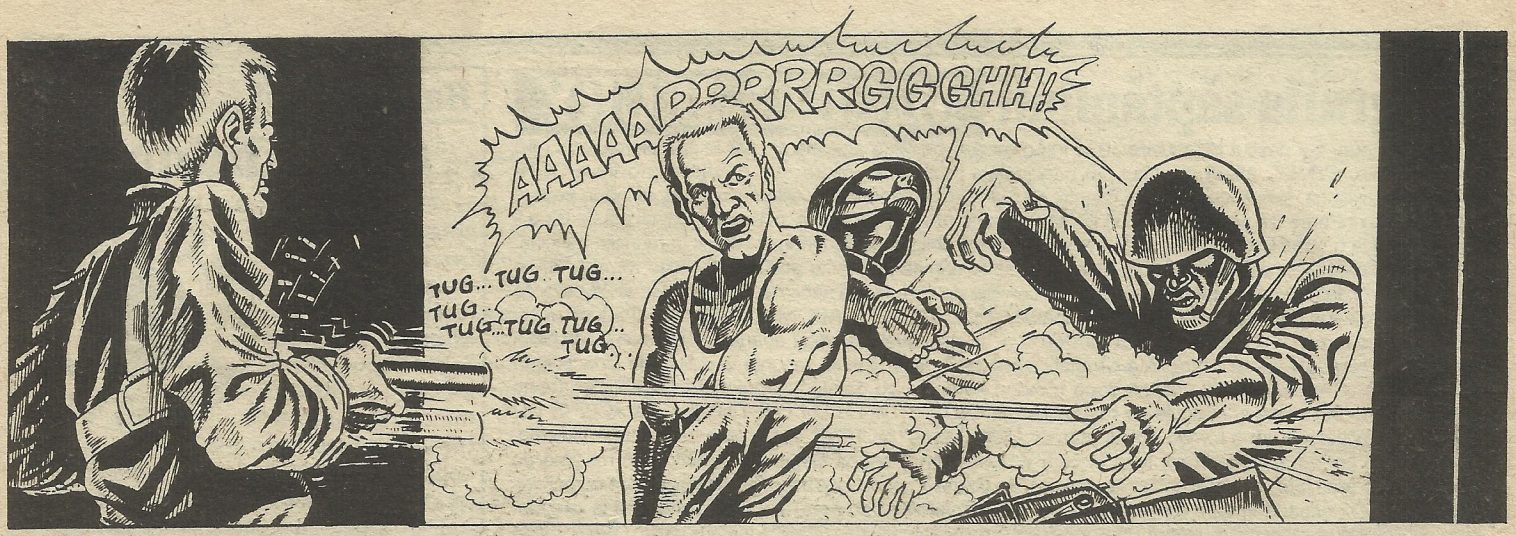
AAAAADRRRRGGGHH!
TUG... TUG TUG...
TUG
TUG... TUG TUG...
TUG

CI... CINE EȘTI?
SÎNT TU, AI SĂ ÎNȚELEGI MAI TÎRZIU.

ȘI ACUM ASCULTĂ-MĂ BINE! TOT CEEA CE ȚI SE PARE A FI VIS, ESTE PURĂ REALITATE.
DIN CLIPA ASTA ESTI ÎN PERICOL DE MOARTE.
AI O MISIUNE DE ÎNDEPLINIT.
TREBUIE SĂ REUȘEȘTI.
AI ÎNCREDERE ÎN MINE.
SĂ NU TE ÎNTREBI, CUM ȘI DE CE?
KLAK!
TI-AM SPUS CĂ VEI ÎNȚELEGE MAI TÎRZIU.

TREZEȘTE-TE LA REALITATE. POFTIM CIPUL. ÎNDEPLINEȘTE-ȚI MISIUNEA.
!?!
TREBUIE!
DE ASTA DEPINDE VIAȚA TA ȘI DE FAPT A MEA.

IA ASTA! VEI AVEA NEVOIE ȘI ȚINE MIINTE!
VEI ÎNȚELEGE TOTUL MAI TÎRZIU.
KLAP!

E O MISIUNE DE LUPTĂ, BRIAN.
MONTEAZĂ CIPUL ÎN REȚEA!
FĂ-O!!!

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025